

NIEUWE AVONTUREN

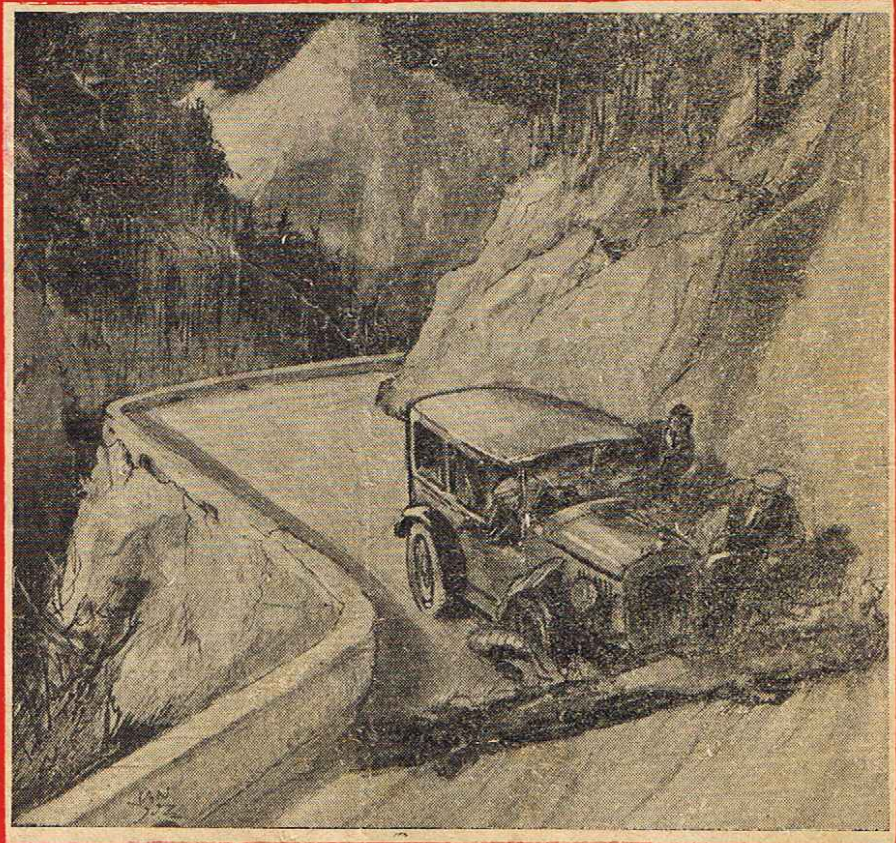
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET ANTIEKE SPINET

N° 2345

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Antieke Spinnet

HOOFDSTUK I

EEN ZONDERLINGE ADVERTENTIE

De ramen van de ontbijtkamer in de villa van lord William Aberdeen in Cromwellstreet, een der fraaiste straten van Londen, stonden wijd open.

De heerlijke zomerlucht stroomde met volle golven het keurig gemeubelde vertrek binnen.

De eigenaar van dit prachtige huis en zijn vriend Charles Brand, hadden juist het ontbijt gebruikt en waren verdiept in de lezing van de « Times ».

Van tijd tot tijd maakte lord Aberdeen een korte opmerking tot zijn vriend die dan een paar notities maakte op een blicknoot, die naast hem lag.

— Heb je al een goede belegging gevonden voor de opbrengst van ons laatste zaakje? vroeg Lord Aberdeen.

— Om je de waarheid te zeggen, Ed-

ward, sta ik nog in dubio, antwoordde de jonge man. De Pacific's staan op het ogenblik voortreffelijk, maar als men de Amerikaanse financiële bladen mag geloven, dan zou de Senaat der Verenigde Staten een wetsontwerp onderhanden hebben, waarbij een anoniem op te richten maatschappij concessies van zeer uitgebreide aard voor de aanleg van een concurrerende lijn zouden worden gegeven. Daar zitten miljarden achter, en men zegt, dat een groot aantal senaatsleden voor het wetsontwerp gewonnen zijn. Wordt het wetsontwerp inderdaad aangenomen, dan duikelen natuurlijk die Pacific's dadelijk op een geweldige wijze.

— Wat denk je van Rand Mines?

— Dat is beter, die staan op het ogen-

blik buitengewoon vast. En als de koers verandert, zullen die aandelen zeker de hoogte in gaan.

— Nu, laten we ons daar dan maar aan houden, hernam lord Aberdeen.

— Moet ik ze onder je eigen naam kopen?

— Zeg, wat denk je wel, riep lord Aberdeen met komische schrik uit. Je wilt ze toch, hoop ik, niet kopen op naam van John Raffles, de schrik van de Londense politie?

— Neen, zei Brand lachend, dat zou moeilijk gaan, want dan was er meteen een einde gemaakt aan je arbeid, die het mogelijk maakt om deze fraaie stukjes te kopen.

— En van Lord Lister zal de bank, die met de emissie is belast ook liever niet horen, antwoordde lord William Aberdeen, alias John Raffles op spottegende toon. Laat ze maar stellen op naam van de bewoner van deze villa.

— Uitstekend, zei Brand, terwijl hij nog enige aantekeningen maakte en toen de bloknoet weg schoof, terwijl hij de krant weer ter hand nam en zich opnieuw verdiepte in de lectuur van het bekende Cityblad.

Een half uur verliep, zonder dat de beide vrienden een woord wisselden.

Reeds was de oude kamerbediende Gaston binnen gekomen om de tafel af te ruimen, en weer verdwenen op zijn gewone bescheiden en geruisloze wijze.

Eensklaps slaakte Brand een lichte kreet van verwondering.

— Wat is er? vroeg Raffles, terwijl hij van zijn eigen blad opkeek. Heeft Baxter, onze waarde hoofdinspecteur van politie, misschien eigenhandig een lid van de bende van de Zwarte Hand gearresteerd?

— Neen, antwoordde Brand lachend, zo geweldig is het nu ook weer niet, maar ik vind het toch belangwekkend genoeg om het je even voor te lezen. Luister eens naar deze advertentie:

« Spineta is reeds te Londen. Zaken telaar begonnen. Zoek bij de ouden. Koop tot iedere prijs. Kom spoedig. Bastados ».

Raffles had verbaasd toegelusterd.

Toen strekte hij de hand uit naar het blad, waaruit Brand deze schijnbaar onsamenhangende woorden had voorgelezen, terwijl hij zei:

— Dat is al een heel zonderlinge advertentie. Mag ik ze zelf eens lezen?

— Alsjeblieft, Edward. En het zal mij een genoegen doen, als jij er iets meer van begrijpt dan ik.

Raffles las de advertentie nog eens hardop over.

Daarop deed hij een paar trekjes aan zijn sigaret, keek zijn secretaris met een veelbetekenende blik aan en zei:

— Knip deze advertentie eens uit als je wilt, en plak het knipsel op een velletje papier, met de datum en het nummer van de « Times » waarin ze voorkwam eronder.

— En dan moet ik dat uitknipsel zeker bij je verzameling rariteiten voegen? vroeg Brand.

— Dat wil zeggen, als ik eerst de betekenis van die advertentie heb doorgrond.

— Denk je dan, dat je dat zal kunnen? riep Brand verwonderd uit.

— Het is althans te proberen. Je weet, dat alles wat zich zo zonderling voordoet, mijn grote belangstelling heeft en dat ik niet rust voor ik het geheim van deze raadselachtige mededelingen heb doorgrond.

Raffles wreef zich op de hem eigen wijze met de hand over het voorhoofd zoals hij gewend was als hij aan de oplossing van een moeilijk vraagstuk begon.

— Nu, ik voor mij moet eerlijk verklaren, dat ik aan deze paar woorden kop noch staart zie, zei Brand. Wie is bijvoorbeeld in 's hemelsnaam Spineta? Ken jij die dame? Of is het een heer?

— Lieve hemel, neen Charles, antwoordde Raffles lachend. Wel lijkt het mij een zeer gangbare Italiaanse naam toe, en wel een voornaam, ofschoon...

Hij wendde het hoofd af en keek even strak voor zich uit.

Toen hief hij het hoofd weer op en zei:

— In de kast van de bibliotheek zul je woordenboeken van alle beschaafde talen vinden. Zou je de Spaanse en Ita-

liaanse eens willen halen?

Brand stond op, zonder iets te zeggen.

Hij snelde weg en kwam even later terug met twee dikke boeken, welke hij voor zijn vriend neerlegde.

— Wij zullen eerst het Italiaanse eens opslaan, zei Raffles. Op de laatste bladzijde is meestal een reeks voornamen, met de vertaling in het Engels, gedrukt.

Hij sloeg de bladzijden om en begon ijverig te zoeken.

— Wij hebben ons vergist, zei hij na enige tijd. In het Italiaans bestaat geen vrouwen naam, althans geen gangbare, die zo luidt als de naam in onze advertentie. Wel Spanetta, en dat is niet hetzelfde. Nu is het natuurlijk mogelijk, dat de steller van de advertentie onduidelijk geschreven heeft en dat de zetter de i voor een a aangezien heeft, maar dan zitten we toch met die twee t's. En nu het Spaans.

Raffles begon opnieuw te zoeken en zei na enige tijd teleurgesteld:

— In het Spaans komt de naam Spineta of iets, dat er op lijkt, helemaal niet voor.

— Nu, dan is het eenvoudig een achternaam, merkte Brand op.

— Een achternaam? mompelde Raffles. Het is mogelijk. Laat ons eens verder gaan.

Bastados deelt ons mee, dat er een zekere Spineta reeds te Londen is; dat is één. De eerste zin schijnt in verband te staan met de tweede, dat wil zeggen, dat Spineta reeds te Londen is en dat de zaken te laat begonnen zijn.

— En nu hebben we niets anders te weten dan welke die zaken zijn, riep Brand lachend uit.

— Ja, spot jij maar, hernam Raffles glimlachend. Op deze wijze, door de verschillende zinsgedeelten met elkaar in verband te brengen, moeten wij er toch komen. Jij miskent toch, hoop ik, het verband tussen die twee zinnen niet?

— O neen, dat niet.

— Tot zover zijn wij het dus eens. En nu de derde zin: « Zoek bij de ouden. » Dat is al heel wat lastiger. Wat moet er gezocht worden en wie zijn die ouden? De vierde zin is op zichzelf heel

duidelijk: « Koop tot federe prijs ». Jij zou zeggen, het enige wat we moeten weten is, wat er gekocht moet worden. Ten slotte de vijfde zin en de ondertekening. Ik voor mij geloof, dat Bastados, die het telegram afzond, niet bedoeld heeft: « Kom spoedig bij mij, » maar: « ik kom spoedig bij jullie », Ben jij het daarmee eens?

— Daarop kan ik moeijlijk antwoorden. Ik voel voor de ene opvatting evenveel als voor de andere.

— Nu, ik wil je ook wel eerlijk bekennen, dat ik me hier alleen door een soort intuïtie laat leiden, ik kan het niet beredeneren.

Weer wreef Raffles zich met de slanke witte hand over het hoge voorhoofd en verzonk in diep gepeins.

Brand wachtte er zich wel voor hem daarin te storen.

Een kwartier verliep, zonder dat een van de beide mannen een woord sprak.

Een paar malen hoorde Brand zijn vriend binnensmonds het woord Spineta zeggen en dan telkens opnieuw de advertentie ter hand nemen.

Eindelijk hief de Grote Onbekende het hoofd op en zei:

— Zeg Charles, luister eens: Wij hebben het zo juist over effecten gehad en of het daar door komt of door de zinsnede: Koop tot ledere prijs, weet ik niet, maar zou dat woord niet gebruikt kunnen zijn in verband met een waardepapier, een effect, een obligatie of iets dergelijks? Ik zit daar voortdurend over te piekeren en ook over de woorden: Zoek bij de ouden. Wat denkt jij er van?

— Het woord « ouden » heeft zeker heel wat betekenissen, merkte Brand op, het kan, bij voorbeeld, oude mensen betekenen, of ook een familiäre uitdrukking voor ouders maar ook wel antieken...

Hij had het woord nauwelijks geuit of Raffles sprong overeind en klopte hem op de schouder.

— Charles, zei hij, dat woord is ja bepaald door de Voorzienigheid ingegeven.

— Dus jij denkt dat het woord « ouden » hier « antieken » betekent?

— Neen, dat niet.

— Wat dan? vroeg Brand verbaasd.

— Een naam dat het woord antiek tot stam heeft en wel: antiquairs.

— Weet je dat zo zeker? riep Brand opgewonden uit.

— Neen. Zeker weet ik het natuurlijk niet. Het is maar een ingeving, maar die toch niet geheel en al zonder een logische, natuurlijke grondslag is. Want als ik het in verband breng met de volgende zin: «Koop tot iedere prijs» dan kom ik tot de gevolgtrekking, dat het woord «ouden» hier eenvoudig gekozen is, om degenen die deze advertentie met al te veel aandacht mochten lezen, op een dwaalspoor te brengen.

Raffles nam het velletje papier met de zonderlinge advertentie nogmaals ter hand en barstte plotseling in lachen uit.

— Wat heb je nu weer? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wij zijn ezels, amice, antwoordde Raffles nog steeds lachend.

— Hoe kom je tot deze weinig vleierende gevolgtrekking?

— Omdat we niet behoorlijk kunnen lezen naar het schijnt, of liever, omdat we ons al te zeer hebben laten beïnvloeden door wat er staat, inplaats van ons meer bezig te houden met hetgeen inderdaad bedoeld is. Wij hebben, zoals je je herinnert, in twee woordenboeken naar de eigenaam «Spineta» gezocht.

— Ja, dat is zo.

— Wij wilden volstrekt, dat Spineta een vrouw was...

— Het is dus een man?

— Ook niet, zei Raffles lachend. Het is noch een man, noch een vrouw, het is in het geheel geen levend wezen, maar een voorwerp.

— Een voorwerp? riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Precies. Die a is er maar achter gezet om ons in de war te brengen.

Brand keek hem met grote ogen aan.

Langzamerhand begonnen zijn ogen te glanzen, toen riep hij verheugd uit:

— Een spinet. Je hebt gelijk, het kan niet anders zijn.

— Ik ben blij, dat je het ook inziet. Zou je eens even de letter S willen halen van de Britse encyclopaedie, dan

zullen wij eens zien wat het eigenlijk is.

Brand ging weer naar de bibliotheek en keerde even later terug met het zware deel van de bekende encyclopaedie.

Raffles sloeg het boek open en had spoedig gevonden wat hij zocht:

— Spinet, in het Italiaans spineto, in het Latijn clavicordium, een verouderd snareninstrument in pianovorm, dat dateert uit het begin van de achttiende eeuw.

— Veel is het niet, zei Brand, maar we kunnen ons nu toch wel voorstellen, wat er mee bedoeld wordt.

— O, er staat nog een massa meer bij, maar dat bespaar ik je. Wij weten nu, dat de stellers van deze advertentie meedelen, dat er een spinet te Londen, dat wil zeggen, reeds te Londen is. Dat kleine woordje reeds werpt een eigenaardig licht op de volgende zin, waarin het heet, dat de zaken te laat begonnen zijn; dat zijn bepaald zaken, die de steller van de advertentie verborgen wil houden. Kun jij je voorstellen, dat een spinet zo kostbaar is, alleen als oudheidkundige rareiteit, dat men er zoveel moeite voor doet?

— Eerlijk gezegd, neen. Er zijn nog heel wat spinetten op de wereld, zou ik zeggen.

— Natuurlijk. Nog geen drie weken geleden heb ik er een gekocht voor mijn zomerverblijf aan de oostkust van Engeland, bij Hull en dat heeft me vijftig pond gekost. En het was heus een mooi ding.

— Dus dan zou er, volgens jouw opvatting, iets bijzonders aan dat oude muziekinstrument moeten zijn, waardoor het van buitengewone waarde wordt voor de stellers van de advertentie?

— Je stelt de zaak heel zuiver, amice. Zo is het. Vermoedelijk verbergt dat spinet een of ander geheim, en dat geheim zou ik zeer gaarne willen doorgronden.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan.

— Neen, inderdaad. Londen heeft heel wat antiquairs en er zouden misschien weken en weken mee heen gaan, voor wij hadden uitgevonden, waar het

bewuste spinet zich bevindt.

— Wij zouden al heel wat verder zijn, als wij wisten uit welk gedeelte van Engeland de advertentie aan de «Times» is gezonden.

— Dat zouden wij zeker, maar wij behoeven er geen ogenblik op te rekenen, dat men ons dat op de administratie van de Times zal mededelen. Ieder steller van een advertentie is van een volmaakte geheimhouding verzekerd.

— Zouden we het niet kunnen afleiden uit de naam van de ondertekenaar?

— Dat kan ik niet inzien. Het is een echt Spaanse naam, maar het kan wel een pseudoniem zijn.

Eensklaps sprong Raffles weer op, trad snel op Brand toe en zei toen:

— Je houdt je toch nog altijd aan de goede gewoonte om de verslagen van min of meer belangrijke inbraken en diefstallen uit de grote Europese bladen te knippen en te bewaren?

— O ja, al sedert jaren. Ik heb al een grote kast vol met plakboeken.

— Net wat ik dacht, en ik meen mij te herinneren, dat wij wel eens nut uit jouw verzameling getrokken hebben.

— Meermalen.

— Nu, dan heb ik een werkje voor je, dat misschien niet bepaald aange-

naam is, en wel wat langdradig zal zijn, maar waardoor wij misschien op een of ander spoor kunnen komen. Ik wilde dat je de inbraken eens naging, die in de vorige week op het vasteland gepleegd zijn, en wel in de Latijnse landen, Italië, Frankrijk of Spanje.

— Waar moet ik speciaal naar uitkijken?

— Ik wil weten of er ergens bij een handelaar in oudheden is ingebroken.

— Ik zal mijn best doen, Edward, hernam Brand, maar er zullen wel een paar uurtjes mee heen gaan. Natuurlijk sla ik alle onbelangrijke inbraakjes van onnozele beginnertjes over.

— Nu, ga jij je dan maar verdiepen in de studie van je register, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend op de schouder klopte, dan ga ik eens naar de Koninklijke Bibliotheek.

— Wat ga je daar uitvoeren?

— Eens snuffelen in oude folianten, antwoordde Raffles. Je weet dat ik dat graag doe, en misschien vind ik iets, dat mij van nut kan zijn.

— Tot straks dus.

— Tot straks.

Brand begaf zich naar de bibliotheek en Raffles liet zich door de oude Gaston hoed en handschoenen geven en begaf zich naar het grote gebouw van de Koninklijke Bibliotheek.

HOOFDSTUK II

LICHT IN DE DUISTERNIS

Het uur van de lunch had reeds lang geslagen, toen Raffles eindelijk terugkeerde.

Brand zat hem in de eetzaal van de villa in Cromwellstreet te wachten.

— Je ziet er een beetje teleurgesteld uit, Edward, zei hij, toen zijn vriend binnentrad. Niets gevonden, wat je van enig nut kon zijn?

— Volstrekt niets. Ik heb veel belangwekkende dingen gelezen over spinetten, over de moord op de hertog De Guise, over de Bartholomeusnacht, over

het beleg van Haarlem en over een hoop andere dingen.

— Ja, ja, ja, zei Brand lachend, ik begrijp hoe het gegaan is. Je hebt je door je hartstocht voor historische bijzonderheden laten meeslepen en bent van het ene onderwerp naar het andere overgegaan.

Raffles zuchtte.

— Ik vrees dat je gelijk hebt zei hij. Het is ook zo'n uitgebreide verzameling daar en men zit er zo gemak-

kelijk. Een jij misschien gelukkiger geweest?

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde Brand, met een gultige blik in zijn ogen. En toch heb ik maar een half uur behoeven te zoeken. Maar laat ik aan het toeval de eer geven, die het toekomt.

— Dus je hebt iets gevonden in dat genre? zei Raffles gretig. Laat eens horen.

Brand stond op en ging naar het tafeltje aan het raam, waar hij een paar vellen papier had neergelegd, beplakt met uitknipsels uit de Parijse «*Matin*» en «*Journal*».

— Misschien heb je hier wel wat aan, zei hij, terwijl hij met de papieren naar Raffles terugkeerde, die er een nieuwsgierige blik op wierp.

— Ik geloof dat deze knipsels op meer dan één geval slaan? vroeg hij.

— Ja, op twee inbraken in dezelfde stad kort na elkaar en die volgens mij zeker met elkaar in verband staan.

— Laat ons eens zien, zei Raffles.

Hij verdiepte zich in de lezing van de verschillende uitknipsels en zei:

— Ik geloof dat je dat goed hebt ingezien, amice. Het verband tussen deze beide inbraken is onloochenbaar. Ongeveer veertien dagen geleden werd er ingebroken bij een zekere Jules Lecocq te Lyon. De inbrekers maken een aantal gouden en diamanten voorwerpen buit van tamelijk grote waarde en voorts vermist de bestolene een portefeuille met oude familiepapieren, die hij zelf van weinig waarde acht, en waaraan ook de inbrekers bitter weinig zullen hebben. Lecocq vermoedt dat zij die portefeuille bij het nasuffelen van zijn secretaire bij zich hebben gestoken, menende dat hij geldswaardige papieren zou bevatten. Hij zelf, zo lees ik in het verslag, had maar hoogst zelden een blik in deze portefeuille geworpen en wist nauwelijks wat hij bevatte. Dat is van belang, Charles, laten wij dat vooral onthouden. En nu inbraak nr. 2. Deze heeft een week later plaats in dezelfde stad bij een zekere Jean Lonnoy. Het verwonderlijke van deze inbraak, zo merkt de «*Matin*» op, schuilt hierin,

dat zij gepleegd werd in een armelijke stadswijk en bij een arme drommel, die het niet breed had.

— De inbrekers hebben er dan ook niets gevonden, zegt het verslag.

— Maar wel hebben ze de weinige papieren, die zij in de schamele woning van Lonnoy vonden, onderste boven gehaald.

— Uit het verslag blijkt verder, dat de man enig geld in huis had, dat hij had ontvangen voor de verkoop van een oud familiestuk, dat hij van de hand had gedaan, om aan geld te komen, teneinde daarvan de ziekte van zijn dochttertje te kunnen bestrijden. Dat geld werd niet aangeroerd.

De beide mannen keken van het vel papier op en wierpen elkander een veelbetekenende blik toe.

— Ik geloof dat onze gedachtengang wel ongeveer dezelfde is, Charles, zei Raffles.

— Daaraan twijfel ik ook niet. Dat oude familiestuk is denkkelijk het bewuste spinet geweest, waarvan in deze advertentie sprake is.

— Laat ons althans zeggen, zei Raffles lachend, dat het niet volstrekt onmogelijk is, voor alle zekerheid.

— In de portefeuille met oude familiepapieren hebben de inbrekers in het huis van Lecocq mogelijk een aanwijzing gevonden, die er hen toe bracht bij de arme drommel Jean Lonnoy in te breken, waar zij zeker waren niets anders te zullen vinden dan wat af-taads huisraad...

— En een oud spinet, vulde Raffles de zin aan.

— En daar wij nu maar niet zullen aannemen, dat die heren inbrekers zulke bijzondere liefhebbers van oude muziekinstrumenten zijn...

— Willen wij het er voorlopig voor houden, dat de oude papieren, bij die Lecocq gevonden, hen hebben ingelicht omtrent het bestaan van een of ander gewichtig document, dat in het spinet verborgen was, waarvan wij de aard natuurlijk niet kennen, maar die wij wel kunnen raden.

— Inderdaad, inbrekers plegen niet naar stukken te zoeken, als die niet in

geldswaarde zijn om te zetten en de gevolgtrekking voor ons uit dit alles is...

— Dat wij niet waard zouden zijn John Raffles en Charles Brand te heten, als wij niet al onze krachten inspanden, om die heren bij hun onderzoekingen voor te zijn en zelf dat document op te sporen.

— Je hebt de spijker op de kop geslagen, amice, zei Raffles. Ik zal deze knipsels zo lang bij mij houden, met je welnemen, want zij kunnen mij nog te stade komen.

De twee vrienden namen aan de reeds gedekte tafel plaats en begonnen met smaak hun lunch te nuttigen.

— Voor wie zou die advertentie in de « Times » nu eigenlijk bestemd zijn? vroeg Brand.

— Natuurlijk voor handlangers van de Lyonese inbrekers.

— Die zouden dus tot leden van een internationale bende behoren?

— Ongetwijfeld. En wel van een speciaal soort die er haar werk van maakt kostbare documenten te stelen.

— Zouden zij de advertentie al gelezen hebben?

— Vast en zeker.

— Natuurlijk moeten zij op de hoogte zijn van wat er te Lyon is voorgevallen.

— Dat spreekt van zelf, anders zou de advertentie hen volmaakt onbegrijpelijk voorkomen.

— Dat geef ik nu wel onmiddellijk toe. Maar als dat zo is, dan moeten we ook met bekwame spoed te werk gaan, anders zouden de leden van de Londense bende ons voor zijn.

— Wanneer beginnen wij?

— Vandaag nog, en wel aanstonds.

— Waarmee?

— Met het zoeken naar spinets bij de Londense antiquairs. Wij kunnen dat met z'n drieën opknappen, jij, Henderson en ik zelf. Zodra wij gegeten hebben, zullen wij uit het adresboek de adressen van alle antiquairs afschrijven en dan ieder een wijk voor onze rekening nemen.

— Wij kunnen ieder één van de auto's nemen om tijd te besparen.

Even zwegen de beide vrienden.

Toen hief Brand plotseling het hoofd op en riep uit:

— Hoeveel spinets zouden er ongeveer in Londen zijn, denk je?

— Nu, op een dozijn kan ik niet zeggen, maar ik schat toch wel minstens een paar honderd.

— En wou je die allemaal kopen?

— Hoe dat zo?

— Wel, je zult ze toch moeten onderzoeken?

Raffles legde zijn mes neer, dat hij in de juist opgeheven rechterhand hield en begon te lachen.

— Waar waren mijn gedachten? riep hij. Natuurlijk, je hebt gelijk. Stel je voor, dat ik alle oude piano's opkocht die zich op het ogenblik te Londen bevinden.

— Maar als wij het niet kunnen, Edward, dan zullen de heren inbrekers het toch evenmin kunnen uitvinden?

— Dat is nog niet zo zeker, jij vergeet, dat zij papieren in hun bezit hebben, waarin het spinet wel nauwkeurig omschreven zal zijn, waarin de naam van de fabriek staat opgegeven, het jaartal, enz.

Raffles dacht even na en vroeg toen:

— Heb je de verslagen over de laatste inbraak bij Jean Lonnoy nauwkeurig gelezen?

— Woord voor woord.

— En heb je daarin soms de naam gevonden van de Londense antiquair, aan wie Lonnoy het erfstuk heeft verkocht, van welks waarde hij blijkbaar niet het minste besef had?

— Maar Edward, merkte Brand op verwijtende toon op, hoe kun je dat nu vragen. Zo iets belangrijks zou ik toch dadelijk hebben moeten zien. Dan behoefde je immers in het geheel niet te zoeken. Ik zal je zeggen hoe het gegaan is. Jean Lonnoy kreeg een paar dagen geleden een bezoek van een Engelse handelaar in oudheden, die in opdracht van een Vereniging van Engelse antiquairs het vasteland afreisde om oudheden op te kopen. Vooral oude wapens en oude muziekinstrumenten. Lonnoy verstond geen woord Engels en de agent brabbelde maar een bedroefd mondje Frans. Hoe de zaak verliep, weet

Lonnoy niet.

Raffles krabde zich achter het oor.

— Ja, dan is de zaak toch lastiger dan ik dacht, zei hij. Weet je ook, of het spinet in contanten met een chèque of met een wissel betaald werd?

— Met een wissel op een Lyonnees bankhuis. De man had het stuk in een portefeuille onder zijn hoofdkussen gelegd, anders zouden de inbrekers het wel gestolen hebben. Zij schijnen in hun werk door iets te zijn gestoord.

Het gelaat van Raffles, dat tamelijk mistroostig had gestaan, verhelderde plotseling.

— Maar dan moet die agent die wissel toch ondertekend hebben? riep hij uit.

— Dat spreekt van zelf, maar Lonnoy zal hem wel dadelijk verzilverd hebben. De inbraak had plaats juist een dag nadat het spinet verkocht was. Alles klopt precies. De verkoop had plaats op een Zaterdag en op zondagochtend liet de agent het spinet weghalen. Natuurlijk kon Lonnoy op die zondag zijn wissel niet meer incasseren en des nachts van diezelfde dag werd er bij hem ingebroken. Daarop slaat natuurlijk die zin in de advertentie: «Zaken te laat begonnen».

— Dat denk ik ook. Maar nu wilde ik gaarne nog meer weten.

Stond er ook iets in de krant aan wie de wissel geëndosseerd was?

— Neen, in zulke bijzonderheden daalde het bericht niet af.

— Dat is jammer, meende Raffles. Het is een week geleden dat dit alles gebeurd is, zeg je?

— Zeven dagen, om het precies te zeggen. De inbraak had plaats op zondag en het is nu zaterdag daaraan volgend.

Raffles stond veerkrachtig op en sloeg met de vlakke hand op de tafel.

— Dan zullen we maar eens vlug aan het werk gaan, riep hij uit.

— Om te beginnen wil ik weten, of de beamtten van de Lyonnese Bank zich misschien herinneren welke handtekening er op de wissel stond, die hun door Lonnoy werd voorgelegd.

— Kom, ik ga mijn telegram opstellen.

Raffles begaf zich naar de bibliotheek zette zich voor de schrijftafel, die voor het raam stond en stelde daar het volgende telegram op.

« Aan de Lyonnese Bank te Lyon, Frankrijk.

» Lord William Aberdeen verzoekt inlichting omtrent wissel, aangeboden door Jean Lonnoy op maandag l.l. of later. Hij vraagt de naam van de ondertekenaar. Ingeval deze niet bekend is verzoekt hij opgave van de instelling, aan welke de wissel geëndosseerd was. »

Raffles las nog eens na wat hij geschreven had toen juist Brand binnenkwam.

— Zouden ze je verzoeken inwilligen? vroeg de jonge man.

— Ik denk het wel, antwoordde Raffles met een glimlach. Vergeet niet dat ik in rekening-courant met de bank sta en niet voor zo heel weinig, dat verzeke ik je. Kleed je aan, dan gaan wij het telegram wegbrengen. Er is niet veel tijd te verliezen. Morgen is het zondag en dan kunnen wij niets uitrichten.

De beide vrienden verlieten de villa en begaven zich te voet naar het dichtstbijgelegen hulppostkantoor.

Raffles verzond zijn telegram, met betaald antwoord.

— En nu valt er voor het oogenblik niets anders te doen dan af te wachten, zei hij, toen zij het telegraafkantoor verlaten hadden.

— Nu, wij behoeven niet geheel en al stil te zitten, zei Brand.

— Wat wou je dan nu gaan doen?

— Adressen van antiquairs noteren, antwoordde Brand.

— Drommels, dat had ik bijna vergeten. Laten wij maar gauw naar huis gaan en met dat droge werkje beginnen.

— Hoe lang zou het duren voor je antwoord krijgt op je telegram?

— Een uur of drie, misschien vier, antwoordde Raffles. Ik heb het dringend verzonden en ook om dringend antwoord verzocht.

— Wel, in die tijd kunnen wij heel wat adressen afgeschreven hebben, meende Brand.

Zodra zij zich weer in de bibliotheek

bevonden, nam Brand het lijvige adresboek uit de kast en sloeg het open bij de lijst der verschillende beroepen.

Toen hij het grote aantal namen der antiquairs zag, krabde hij zich verschrikt achter het oor.

— Er zijn er zeker nogal wat? vroeg Raffles lachend.

— Een paar honderd minstens, zou ik zeggen.

— Nu, wij hebben één troost.

— En die is?

— Dat de Lyonnese inbrekers nog heel wat langer zullen moeten zoeken dan wij.

De beide vrienden namen nu ieder een vel papier voor zich en begonnen ijverig te schrijven.

Zij werkten onafgebroken twee uur aan één stuk door en hadden niet alleen de namen en de adressen van alle antiquairs genoteerd, maar hen tevens in wijken ingedeeld.

— Weet je wat ik daar bedenk? zei Raffles, terwijl hij met een onderdrukte geeuw zijn vulpenhouder neerlegde.

— En dat is?

— Dat wij voor niets gewerkt hebben, als ik uit Lyon een bevredigend antwoord op mijn telegram ontvang. Want als wij de naam kennen van de agent, die de wissel ondertekend heeft, dan hebben wij ook zijn lastgevers spoedig gevonden.

— Dat is waar. Hij handelde weliswaar in opdracht van enige dozijnen antiquairs, maar dan zou toch in ieder geval ons zoeken aanzienlijk bekort worden.

Terwijl zij aldus zaten te praten, kwam de oude Gaston met een telegram binnen.

Brand trad snel op hem toe en nam het telegram van het blad, waarna de oude kamerdienaar zich even bescheiden verwijderde als hij gekomen was.

— Nu zullen we het gauw weten, Edward, zei Brand, terwijl hij zegevierend met het telegram zwaaide. Daar is het antwoord uit Lyon al.

— Dat is eerder dan ik durfde hopen, zei Raffles.

Hij nam het telegram van Brand aan en opende het.

Een glimlach van voldoening vloog over zijn gelaat.

— Het is jammer van het werk van vanmiddag, amice, zei hij. Wij hadden ons de moeite kunnen besparen.

— Dus ze telegraferen?

— De naam van de agent, die Button heet en bovendien ook nog de naam van de Bank waaraan de wissel geëndosseerd was. Namelijk die van Torny-crofft in de Victoriastreet te Londen.

— Beter kon het niet, riep Brand verheugd uit.

— En wij zullen maar dadelijk aan het werk gaan, voegde Raffles er aan toe. Ga je mee?

— Welzeker, ik ben klaar, hoor.

— Dan zullen wij eerst de bank opbellen en vragen naar het adres van Button.

Hij trad op het telefoontoestel toe en namde hoorn van de haak.

Even later zag Brand hem op de bloknoot, die naast het toestel lag, een paar woorden noteren en vervolgens de haak weer ophangen.

— Tot dusverre loopt alles op rolletjes, zei Raffles vergenoegd, terwijl hij het blaadje uit de bloknoot scheurde, opvouwde en in zijn portefeuille stak.

Nog geen vijf minuten later wandelden de beide mannen langs de Cromwellstreet naar het drukke strand, waar Raffles al gauw het adres had gevonden.

Hij belde aan en gaf een kaartje, bedrukt met de naam Lord Sims, aan de bediende.

De man verwijderde zich en gedurende diens korte afwezigheid vond Brand gelegenheid aan zijn vriend te vragen:

— Waarom heb je eigenlijk de naam van Lord Aberdeen niet opgegeven?

— Heel eenvoudig, omdat ik niet voornemens ben het spinet naar mijn adres te laten brengen.

— Waarom niet?

— Wel, omdat de zaak wel eens falikant kon uitkomen, dat bijvoorbeeld de Lyonnese inbrekers zullen klappen en dan zou het een zonderlinge indruk maken, als dat bewuste spinet juist bij

Lord Aberdeen werd gevonden. Waarbij het dan tevens zou uitkomen, dat ik zoveel moeite heb gedaan, het in mijn bezit te krijgen.

— Dus het wordt naar ons pied-à-terre in de Bakerstreet gebracht?

Nadat de knecht teruggekeerd was, volgden de twee vrienden hem naar een klein kantoor.

Zij werden ontvangen door een klein mannetje met een spichtig gelaat als van een schrikachtig muisje.

De heer George Button bleek een uiterst beweeglijk kereltje te zijn, dat het geen tien seconden achtereen op een en dezelfde plaats uithield.

— Waarmede kan ik de heren dienen? vroeg de agent.

— Ik zal u niet lang ophouden, mijnheer, want ik begrijp dat uw tijd kostbaar is, zei Raffles. Ik zou gaarne van u willen weten of u mij het adres zoudt kunnen geven van een antiquair, die mij een spinet zou kunnen leveren. Een mooi, goed onderhouden spinet van Frans fabrikaat. Dat laatste is een conditio sine qua non.

De agent krabde zich achter een zijner grote oren.

— Gij verlangt heel wat, mylord, zei hij. Franse spinets zijn op het ogenblik zeldzaam, heel zeldzaam. Vooral hier in Londen zult gij er maar weinig vinden, want de Fransen laten dergelijke familiestukken ongaarne los, weet gij.

— Mijnheer Button, hernam Raffles koel, ik geloof dat ik weet, wat u deze opmerking ingeeft. Maar laat ik u tevens zeggen, dat het aan mij niet besteed is de prijs voor zulke foefjes op te drijven, maar tevens verzeker ik u, dat ik op enkele tientallen ponden niet zie. Ik wil nog duidelijker zijn en u meer in het bijzonder het spinet afschilderen, dat ik zo gaarne zou bezitten. Wilt gij mij veroorloven even plaats te nemen? merkte Raffles fijntjes op, daar de zenuwachtige agent er nog niet aan gedacht had zijn bezoekers een stoel aan te bieden.

Het kleine mannetje struikelde bijna over zijn eigen voeten in zijn haast een paar stoelen aan te slepen.

— En wees nu zo goed, mylord, mij in bijzonderheden mede te delen, welk soort spinet gij wenst te bezitten.

— Dat zal ik u zeggen, antwoordde Raffles, schijnbaar gedachtenloos met zijn monocle spelend. Ik wil het soort spinet hebben, dat gij een week geleden te Lyon van een zekere Jean Lonnoy gekocht hebt.

Het kleine ventje sprong overeind alsof er een mijn onder hem tot ontploffing was gebracht.

— Hoe weet gij dat, mylord? kon hij eindelijk uitbrengen.

— Dat doet er weinig toe, antwoordde Raffles kalm.

— Wel, ik zie eigenlijk niet in, waarom ik er een geheim van zou maken, antwoordde de agent. Het spinet behoorde in eigendom aan Jean Lonnoy, bij wie het reeds eeuwen in de familie was. En ik heb er een goede prijs voor betaald.

— Mag ik vragen hoeveel? vroeg Raffles ironisch.

De agent scheen te aarzelen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mylord, maar ik geloof, dat ik mij op mijn beroepsgeheim mag beroepen.

— Dan wil ik het u wel zeggen, mijnheer Button: gij hebt honderdduizend francs betaald voor een spinet dat als oudheid minstens tienmaal zoveel waard geweest moest zijn.

De agent verschoot van kleur en staarde Raffles aan, alsof hij een spookverschijning zag.

— Hoe kunt gij dat weten, mylord? stotterde hij eindelijk.

— O, dat ging gemakkelijker dan gij denkt. Men kan toch navraag doen, nietwaar, en dan zijn er nog banken in de wereld, waaraan zekere wissels geëndosseerd moeten worden. Maar laten wij liever niet praten over het bedrag dat gij de arme Lonnoy betaald hebt. Gij zijt nu eenmaal een handelaar in oudheden en doet dat niet voor uw plezier, maar, zeer logisch, om geld te verdienen.

— Maar ik geloof, mylord, dat Jean Lonnoy met dat bedrag erg in zijn schik was, trachtte de agent zich te verdedigen.

— Dat ontken ik niet, hernam Raffles, maar het is even waar, dat de arme slokker in de laatste jaren nooit meer dan een paar honderd francs bij elkaar heeft gezien, zijn weekloon. Maar nogmaals, laten wij dit onderwerp liever rusten. Gij weet nu, dat ik kennis draag van uw aankoop en daar ik juist dat spinet gaarne zou bezitten, kom ik u eenvoudig vragen naar het adres van de antiquair, voor wiens rekening gij het gekocht hebt.

De agent greep zich met beide handen in het haar.

— Wilt gij en kunt gij mij de naam van die handelaar in oudheden opgeven, ja of neen? vroeg Raffles ongeduldig.

— Ach mylord, jammerde de agent, dat wil ik met genoegen doen, maar ik geloof, dat mijn lastgever al in onderhandeling is met een koper.

— Dan zal ik meer bieden, zei Raffles.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mylord, maar ik betwijfel of dat

iets zou helpen, want dan zoudt gij tegen een der rijkste mannen van Engeland moeten opbieden.

— Ik ben ook een der grootste belastingbetalers, maar wie is dan die Croesus, met wie uw lastgever in onderhandeling is? riep Raffles ongeduldig uit.

— Wie, vraagt gij? Het is aan u gezegd en gezwegen: Lord William Aberdeen.

Raffles had reeds voor veel verrassingen in zijn leven gestaan, maar deze onverwachte mededeling deed hem toch perplex staan.

— Hoe was de naam van die aspirant koper? zo mengde Brand zich aarzelend in het gesprek, zich tot de agent wendend.

— Lord William Aberdeen, een der rijkste mannen, zo niet de rijkste, van geheel Engeland.

— Die in Cromwellstreet een villa bewoont?

— Dezelfde.

HOOFDSTUK III

DE DRAAD RAAKT IN DE KNOOP

Raffles was de eerste die zijn gewone kalmte herkreeg.

Hij wendde zich tot Button en zei bedaard:

— Mijn waarde heer, ik geef toe dat lord Aberdeen een groot vermogen heeft en dat het mij moeilijk zal vallen tegen hem op te bieden. Maar ik wil het niettemin toch proberen. Wees dus zo goed mij het adres van uw lastgever even op te schrijven.

De agent nam een stukje papier en schreef daar enige woorden op.

— Het spinet, waarover gij zoëven hebt gesproken, bevindt zich op het ogenblik bij de heren Tumble en Crosswell, antiquairs in Fennburystreet, nr. 31. Ik heb het adres voor u opgeschreven, mylord, en ik wens u goed

succes, ofschoon ik er aan twijfel of gij het spinet in handen zult krijgen, want het maakte op mij de indruk, alsof Lord Aberdeen er alles op gezet had, het fraaie meubel voor zichzelf te houden.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles uit. Op u maakte dat die indruk? Kent gij Lord Aberdeen dan persoonlijk?

— Ik had sedert de dag van gisteren nog niet de eer, maar hij heeft mij geen twee uur geleden verlaten.

Raffles zei niets.

Hij beet zich slechts op de lippen en vouwde het papertje op, waarop het adres van de antiquair stond geschreven.

— Kom mee, amico, zo wendde hij zich tot Brand, wij zullen mijneer

Button niet langer ophouden.

De knecht liet hen uit en even later stonden zij op het trottoir van het Strand.

De beide vrienden bleven even stil staan en keken elkaar zwijgend aan.

— Het schijnt dus, zo begon Raffles eindelijk, dat ik twee uur geleden een bezoek gebracht heb aan dit heertje kwikzilver.

De beide vrienden wandelden een poos zwijgend verder, tot Raffles plotseling uit zijn gepens wakker werd en zei:

— Charles, wij verbeuzelen een zeer kostbare tijd. Voor wij dit raadsel gaan oplossen, moeten wij allereerst naar Tumble and Crosswell, en hun zeggen, dat ik het spinet tot iedere prijs wil kopen.

Raffles riep de eerste de beste taxi aan en gaf de chauffeur het adres van de antiquairs op.

Het was een gesloten, groot, ouderwets huis met een groot koperen bord, waarop het woord: Antiquité's tegen de gevel.

Op zijn bellen werd Raffles open gedaan door een waardig livreebediende wiens spierwitte haren hem blijkbaar het best geschikt maakten om de diensten van deurbewaarder te vervullen in dit eeuwenoude, deftige huis.

— Beste vriend, zei Raffles, terwijl hij de oude man een zelfde visitekaartje overhandigde, als dat, wat reeds op het kantoor van Mr. Button had dienst gedaan, ik wens een der heren firmanten te spreken over een belangrijke aankoop.

Hij had de woorden nog niet gezegd, of hij zag twee kruiers aan het einde van de grote met marmer bevloerde vestibule verschijnen, die een zwaar voorwerp droegen, waarvan hij de aard op het eerste gezicht herkende.

— Het Franse spinet, riep hij uit.

Inderdaad, het meubel dat de beide kruiers droegen, was een zeer fraai, oud spinet, uit het begin van de achttiende eeuw, rijk met ivoor en rozenhout ingelegd.

Zonder zich te bedenken trad Raffles op de beide mannen toe en vroeg hun:

— Is dat meubel verkocht?

— Ja, mijnheer?

— Aan lord William Aberdeen, in Cromwellstreet.

— En waar brengt gij dit spinet nu heen?

— Wel, natuurlijk aan het adres dat ik juist noemde, antwoordde de kruiër verwonderd. Het is verkocht en constant betaald.

Raffles liet de armen van verbazing machteloos langs het lichaam neervallen.

Hij wendde zich tot Brand en fluisterde:

— Dat is waarachtig het toppunt.

De kruiers wilden met hun vracht verder gaan, toen Raffles hen met een gebaar tegenhield.

— Luister eens, zei hij met zijn heldere stem, zet dat meubel maar gerust neer, want het gaat de deur niet uit.

— Wat zegt ge daar, mijnheer? vroeg een der kruiers met de grootste verbazing.

— Ik zeg, dat gij uw patroons in grote verlegenheid zoudt brengen, als gij dit spinet naar het adres van Lord Aberdeen zoudt brengen.

Op dat ogenblik werd er een deur aan het einde van de vestibule geopend en trad er een zeer lang en zeer mager personage op de redetwistende groep toe.

— Wat betekent dat dispuut hier, mannen? vroeg hij op afgemeten toon. Waarom doen jullie niet wat jullie is opgedragen en hoe komt het dat het spinet de deur nog niet uit is. Jullie weten, dat er op gewacht wordt. Maak wat voort, want het begint al donker te worden.

Weer wilden de beide kruiers het meubel opnemen, toen Raffles een paar passen op de lange heer toetrad en op dringende toon zei:

— Ik heb waarschijnlijk het genoegen met een der firmanten van de firma Tumble and Crosswell te spreken?

— Inderdaad, mijnheer, ik ben James Crosswell.

— Welnu dan, mijnheer Crosswell, gij doet er zeer onverstandig aan, wanneer gij dit meubel uit uw zaak laat vervoeren.

— Hoe zo, mijnheer? vroeg Crosswell verbaasd.

— Dat zal ik u met enkele woorden uitleggen. De mannen hier zeggen mij, dat gij het spinet aan lord Aberdeen verkocht hebt, is het niet?

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer, antwoordde de antiquair hoe langer hoe verbaasder. Het spinet is door zijn lordschap hier gekocht en contant betaald, met een wissel van drie honderd pond.

Raffles stootte Brand onmerkbaar in de ribben, toen hij dit hoge bedrag hoorde noemen en zei toen op ernstige toon, terwijl hij zich weer tot de antiquair wendde:

— Mijnheer Crosswell, ik verzeker u dat ik alleen in uw eigen belang spreek als ik u verzoek mij die wissel eens te laten zien.

— Maar waarom toch, mijnheer? riep Crosswell verschrikt uit.

— Omdat ik er wel een eed op durf doen, dat die chèque vals is.

— Vals, riep Crosswell, terwijl hij een zakdoek, niet veel kleiner dan een volslagen tafellaken uit zijn zak haalde en daarmede zijn voorhoofd bette. Vals, zegt gij?

Zonder het antwoord af te wachten, snelde hij weer naar de deur, waardoor hij gekomen was en riep zo hard hij kon:

— Tumble, kom eens hier en breng de chèque van Lord Aberdeen mee, waarmee het Franse spinet betaald is.

Hij keerde naar de vestibule terug en zei tot de twee kruiers:

— Gaan jullie maar weer naar de expeditieafdeling, totdat ik je weer laat roepen. Er is daar nog genoeg werk voor jullie.

De beide mannen keken elkaar verwonderd aan, namen hun pet af en verwijderden zich schoorvoetend, daar zij natuurlijk het vervolg van deze zonderlinge historie wel hadden willen vernemen.

Nauwelijks waren zij weg of er stapte een klein en dik persoontje de vestibule binnen.

Hij hield een papier in de hand, en zei tot zijn compagnon, die ongeveer

vier hoofden boven hem uitstak:

— Wat is er aan de hand, Crosswell?

— Ik weet het zelf nog niet, Tumble, antwoordde zijn lange collega ongeduldig, maar ik hoop dat deze beide heren het ons duidelijk zullen maken. Heb je daar de chèque van lord Aberdeen?

— Alsjeblieft. Die chèque is toch wel goed? Hij zal toch wel goed zijn, Crosswell, hoop ik? vroeg het kleine, ronde mannetje angstig.

Zonder te antwoorden nam Crosswell hem de chèque uit de handen en gaf hem aan Raffles.

— Dus met dit stuk is het spinet betaald? vroeg deze.

— Ja zeker, mijnheer, ongeveer een uur geleden.

— Dan kunt gij de hemel danken, dat wij nog juist bijtijds zijn gekomen, voor gij dit mooie stuk uw huis hebt laten uitgaan, want deze chèque is vals.

Tumble klemde zich aan zijn lange compagnon vast, zoals een dronkaard steun vindt bij een lantaarnpaal en kraaide met een piepstemmetje:

— Hoort gij, wat mijnheer daar zegt, Crosswell? De chèque is vals.

— Zijt gij zeker, mijnheer, van wat gij daar zegt? vroeg Crosswell, zich tot Raffles wendend.

— Volmaakt zeker, antwoordde deze bedwaard. Lord Aberdeen is een mijner beste vrienden en ik ken zijn handtekening te goed, dan dat ik mij daarin zou kunnen vergissen.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde uit zijn portefeuille een stuk, dat hij zelf ondertekend had.

— Toevallig heb ik een papier in mijn zak, dat mijn vriend lord Aberdeen zelf ondertekend heeft, zei hij. Daar, lees. En zelfs al zoudt gij geen schriftkundige zijn, dan moet het u toch bij de eerste blik opvallen, dat het onderscheid tussen beide handtekeningen zeer groot is. Houdt deze echte maar eens naast de handtekening op de chèque en gij zult dadelijk toestemmen, dat ik gelijk heb.

Crosswell nam het papier aan en wierp er een blik op.

De kleine firmant verhief zich op zijn tenen en deed eveneens pogingen om de chèque nader te bekijken, wat hem jammerlijk mislukte.

Na enkele ogenblikken mompelde Crosswell, terwijl hij van kleur verschoot:

— Gij hebt gelijk, mijnheer, de handtekening is vals op deze chèque.

De twee handelaars in oudheden keken elkander en vervolgens hun bezoeker aan als lammeren die ter slachtbank worden geleid.

Toen hernam Crosswell, terwijl hij moeite deed om zijn schrik en aandoening zoveel mogelijk te verbergen:

— Ik moet u zeer dankbaar zijn, mijnheer, dat gij nog juist bijtijds zijt gekomen om te verhinderen, dat dit kostbare stuk werd vervoerd. Maar mag ik u vragen, hoe gij achter dit alles zijt gekomen?

— Dat is meer dan ik u op het ogenblik zeggen kan, mijne heren, zei Raffles glimlachend, en het doet er op het ogenblik oock niets toe. Laat het u voldoende zijn, dat ik het wist.

— Maar wilt gij dan zo goed zijn mij uw naam te zeggen? vroeg Tumble.

— Ik ben Lord Sims en ik kwam u juist spreken, over het spinet, dat gij zoëven wilde laten wegbrengen.

— Wist gij dan, dat wij het in bezit hadden? vroeg Tumble verwonderd.

— Ja, dat had ik van uw agent George Button vernomen.

— Maar dan belet ons niets, mylord, tot zaken met u te komen, zei Crosswell, die wel had willen juichen van vreugde, dat deze zaak zulk een gunstige wending had genomen.

— Ik wens niets liever, mijnheer, hernam Raffles. Wilt gij mij toestaan het spinet eens nader te bekijken? En voor alles, kunt gij mij de verzekering geven, dat dit hetzelfde muziekinstrument is, dat een week geleden door de agent Button van een zekere Jean Lonnoy te Lyon is gekocht?

— Dat willen wij u desgewenst op verzegeld papier geven, mylord, riep Tumble met zijn piepstemmetje. Wij hebben op ons kantoor de afrekening met Button en daar kunt gij de naam

Jean Lonnoy op vinden.

— Meer verlang ik niet, mijne heren, zei Raffles kalm.

Met deze woorden trad hij op het fraaie meubel toe en bekeek het met het oog van een kenner.

Al spoedig had hij de naam van de fabrikant aan de binnenzijde van het spinet ontdekt en zijn kennis van oude muziekinstrumenten stelde hem dadelijk in staat op te merken, dat het meubel omstreeks het jaar 1714 te Nancy was vervaardigd.

De platte, met allegorische voorstellingen kunstig ingelegde kast rustte op vier poten, sierlijk tors gedraaid en waarvan de twee voorste met elkaar verbonden waren door een soort pedaal.

Het klankbord was nog uitstekend in orde en zelfs de snaren schenen weinig te hebben geleden.

De toetsen waren sterk vergeeld en toen Raffles ze zacht aansloeg, brachten zij een klagende, omfloerste toon voort.

— Als ik mij niet vergis, zo zei hij, hebben de bedriegers, die u dit meubel wilden afhandig maken, er driehonderd pond voor geboden.

— Zoals ik zeg, mylord. Het bedrag staat op de wissel vermeld.

— Nu, ik wil er wel vijftig bij doen, als gij het meubel nog deze avond naar mijn woning kunt laten brengen.

De beide firmanten wisselden een snelle blik met elkaar. Zulk een voortreffelijk koopje hadden zij in lange tijd niet gesloten.

Haastig zei Crosswell, uit vrees dat de onverwachte klant weer op zijn bod zou terugkomen:

— Voor die prijs willen wij u het spinet natuurlijk gaarne leveren, mylord, en het onmiddellijk naar uw woning laten brengen.

— Als het kan, zou ik het meubel wel zelf willen begeleiden, zei Raffles, terwijl hij als terloops zijn nagels bekeek.

Weer wisselden beide firmanten een verwonderde blik.

— Als gij daarop staat, mylord, zei Tumble, kan dat gemakkelijk gearrangeerd worden. Maar wij kunnen, met uw weinemen, de reden niet goed be-

grijpen.

— Dat is, dunkt mij, niet nodig, mijnheer, antwoordde Raffles laconiek.

Hij haalde zijn portefeuille uit zijn zak en nam daaruit enige bankbiljetten, waarvan hij de koopsom voor het spinet begon uit te tellen.

— Dit zal wel beter zijn, dan de chèque die gij mij zoëven getoond hebt, zei hij, terwijl hij Crosswell het pakje bankbiljetten ter hand stelde. Mag ik u om een kwitantie verzoeken?

— Een moment, mylord, zei Tumble gediensstig. Ik zal er onmiddellijk een voor u uitschrijven. Crosswell, zou jij de kruiers even willen waarschuwen?

— Dadelijk, antwoordde deze.

De beide firmanten gingen weg en Raffles en Brand bleven alleen achter in de vestibule, in gezelschap van het spinet.

— Het is een dag vol verrassingen, Edward, merkte Brand op, zodra de deur van het kantoor gesloten was.

— Dat mag je wel zeggen, en toch heb ik gedurende ons gesprek met die twee leden van het antiekgilde enig licht in de zaak menen te zien.

— Dan ben je knapper dan ik, want voor mij is het nog steeds louter acadabra. Wie zijn, om te beginnen, de mensen, of wie is de man, die zich voor lord William Aberdeen heeft uitgegeven?

— Laat ik je dadelijk zeggen, dat ik die keuze van mijn naam louter toeval acht, hernam Raffles. Zoals je daareven zelf gehoord hebt, beschouwen deze antiquairs mij als een der vermogendste mannen van Engeland. Of dat waar is, is een tweede zaak, maar in ieder geval hebben zij, die dit spinet wilden kopen, gemeend, dat zij het meeste vertrouwen zouden wekken als zij de naam van die Croesus noemden en een chèque op die naam afgaven. Zij beschikten misschien niet over gereed geld en kregen zo het instrument voor niets.

— Accoord, dat geef ik je toe. In zoverre ben ik het met je eens. En wie is, of wie zijn dan die kerels volgens jou?

— Wel, wie zouden het anders kunnen zijn, dan de mensen aan wie die

eigenaardige advertentie in de « Times » gericht was?

— Maar hoe wisten die dan dat het spinet juist bij Tumble and Crosswell was?

— Wel, waarom zouden zij het niet hebben kunnen uitvinden, daar zij toch over veel meer gegevens beschikken, wat ik tamelijk gauw ben te weten gekomen?

Brand keek bedremmeld voor zich en antwoordde niet.

— Ja, amice, dat is je gewone fout, zei Raffles lachend, als wij samen een raadseltje hebben opgelost, dan wil het er maar moeilijk bij je in, dat anderen tot diezelfde oplossing zouden kunnen komen.

— Goed, zei Brand, dat geef ik toe. Maar nu begrijp ik nog niet, wat die lui er aan zouden hebben gehad, als het spinet eens naar jouw huis zou zijn gebracht.

— Och, antwoordde Raffles kalm, denk je dat het ooit in mijn villa zou zijn aangekomen.

— Wat zeg je daar? riep Brand uit, terwijl hij zijn vriend met open mond aankeek.

— Precies, glimlachte Raffles. Zij zouden eenvoudig onderweg de twee kruiers hebben aangehouden, die het spinet waarschijnlijk op een handkar zouden hebben vervoerd en zich dan door het tonen van de kwitantie, die zij natuurlijk evengoed als ik hebben ontvangen, hebben gelegitimeerd als lord Aberdeen en een zijner vrienden.

— En dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dan zouden zij de kruiers eenvoudig gezegd hebben, dat zij zich hadden bedacht en dat het spinet niet naar het huis in Cromwellstreet, maar naar een ander adres moest worden gebracht.

Brand zweeg even en zei toen:

— Geen speld tussen te krijgen. Als men jou zolets hoort vertellen, klinkt het zo doodgewoon en natuurlijk, dat men zich schaamt, niet zelf dadelijk tot die conclusie te zijn gekomen.

— Dus je bent het met mijn zienswijze eens?

— Ik twijfel er zelfs geen seconde aan.

De beide vrienden begonnen te lachen en juist op dat ogenblik trad Tumble met een kwitantie in de hand de vestibule binnen.

— Mylord, zei hij, hier hebt gij uw kwitantie en ik waag het de hoop uit te spreken, dat dit wel onze eerste, maar niet onze laatste transactie zal zijn.

Nu kwam ook Crosswell de gang in, vergezeld door de beide kruiers.

Er was intussen een gesloten vrachtauto komen voorrijden, waarop met duidelijke letters de firmanaam van Tumble en Crosswell geschilderd was.

Toen Raffles dat zag, hield hij zijn hand op, en zei:

— Dat gaat niet, waarde heren. Die naam is me te welsprekend. Bestel voor mijn rekening maar een vrachtauto, een neutrale, zonder enig kenteken. Is er hier een garage in de buurt, die dergelijke auto's verhuurt?

Er werd getelefoneerd met het resultaat, dat er tien minuten later reeds een vrij grote, gesloten vrachtauto voor de deur stond.

— Excuseer, mylord, merkte Tumble op, terwijl zijn ronde ogen de grootte van een stuiter kregen. Maar zijt gij werkelijk van plan zelf in die auto te gaan zitten?

— Waarom niet? vroeg Raffles.

— Wel, mylord, ik dacht... ik meende... stotterde Tumble verlegen.

— Als ik een kostbaar voorwerp koop, zei Raffles, dan vind ik het volstrekt niet beneden mijn waardigheid er ook goed voor te zorgen. Komaan, jongens, zo wendde hij zich tot de beide kruiers, het is al laat en reeds bijna geheel donker. Laadt het spinet maar eens vlug in de auto. Jullie beiden gaan mee, om het instrument de trap van mijn woning op te dragen.

De twee kruiers grepen het spinet met hun sterke armen op en droegen het naar buiten, terwijl Raffles en Brand hen op de voet volgden.

De eerste wierp een snelle blik om zich heen, zodra zij op straat waren.

Er was echter niets te zien dan een paar voorbijgangers en een wielrijder,

die kalm voortpeddelde.

— Ik geloof, dat de kust veilig is, mompelde Raffles. Maar ik ben toch blij, dat ik een auto heb genomen zonder uiterlijke kentekenen.

— Waar naar toe, sir? vroeg de chauffeur.

— Regentstreet 80.

De man tikte aan zijn pet en nam achter het stuurwiel plaats.

Raffles wendde zich tot de beide antiquairs, die aan de straatdeur waren komen staan en toezagen, hoe hun adellijke klant en diens vriend zich niet geneerden in de laadbak bij het ingeladen meubel plaats te nemen, en riep hun toe:

— Tot ziens, mijne heren.

De beide kruiers kropen in de cabine, naast de chauffeur.

Zodra de auto was gestart, vroeg Brand:

— Je neemt wel uitgebreide voorzorgsmaatregelen.

— Men kan nooit te voorzichtig zijn.

— Zijn we hier ver van Regentstreet af?

— Neen, hoogstens een kwartier rijden.

— Ik zou het gezicht van de heren wel eens willen zien, die nu reeds geruime tijd vruchteloos op het kostbare muziekinstrument zitten te wachten?

— Het zal wel niet van geluk en tevredenheid stralen.

— Zeg eens eerlijk, of je niet nieuwsgierig naar de inhoud van het spinet bent? hernam Brand na enige tijd.

— Als je mij de waarheid vraagt, ja, ik ben er inderdaad zeer nieuwsgierig naar. Je weet hoezeer ik houd van spanning en van nog niet opgeloste raadsels.

— Wat verwacht je er eigenlijk in te vinden?

— Papieren, die in enig opzicht, welk weet ik natuurlijk nog niet, van grote waarde voor de vinder zijn.

— Ja, dat zal wel, anders hadden de Lyonnese inbrekers er niet zo veel moeite voor gedaan om ze machtig te worden.

— Nu, wij zullen het over enkele minuten wel weten, want als ik mij niet vergis, rijdt de auto zo juist de Re-

gentstreet in.

— Nou... nou... enkele minuten lijkt mij wel wat erg kort.

— Nu, het doet er niet toe, of het wat langer duurt, zei Raffles onverschillig. Ik heb er op gerekend, dat wij in ons huis in Regentstreet desnoods kunnen overnachten. Ik heb er Henderson naar toegezonden en die een en ander in orde laten maken. Er is voldoende in de provisiekast om een stevig avondmaal en morgen een behoorlijke lunch klaar te maken.

— Moeten we die zelf klaar maken?

— Waarom niet? Dat hebben we wel meer gedaan. Ik wil de oude Gaston voor zo'n bagatel niet die lange weg laten afleggen, terwijl het volstrekt niet zeker is, of wij de nacht in Regentstreet zullen doorbrengen.

Op dat ogenblik stopte de auto voor het grote huis, dat Raffles alleen bewoonde als het voor zijn plannen nodig was en dat hij had gemeubeld met de verfijnde smaak, waarvan hij bij iedere gelegenheid blijk gaf.

Hij stapte het eerst uit, en opende snel de voordeur.

Brand volgde hem na een onderzoekende blik in de straat te hebben geworpen, die zo goed als geheel verlaten was.

De kruiers waren reeds bezig het spinet langs een paar schuine balken uit de auto te laden en spoedig was het fraaie meubel binnenshuis gebracht.

Raffles rekende af met de chauffeur en zond hem weg.

— Breng nu het spinet die brede trap maar op, naar de eerste verdieping, beval Raffles de kruiers. Ik zal meegaan en het vertrek aanwijzen waar het staan moet.

Onder het spreken had hij een schakelaar omgedraaid en nu schitterde de vestibule van licht.

De beide kruiers droegen het spinet niet zonder enige moeite de brede trap op, vervolgens een portaal over en tenslotte in een fraai gemeubeld vertrek, dat aan de straat gelegen was.

— Zo mannen, nu heb ik jullie diensten niet meer nodig, zei Raffles, zodra het spinet in een hoek van de kamer

was neergezet.

Hij gaf de beide mannen ieder een flinke fooi en zond hen weg.

Zodra Raffles en Brand de voordeur in het slot hoorden vallen, trokken zij hun overjas uit en namen ieder in een grote leuningstoel voor het geheimzinnig spinet plaats.

Zoals gewoonlijk was Brand de eerste die het gesprek begon.

— Daar zitten wij nu in stomme bewondering verzonken voor een snareninstrument uit de 17de eeuw, dat wie weet welk een geheim in zijn binnenste verbergt.

— Je dichterlijke natuur zal je, hoop ik, niet afleiden van de werkelijkheid, Edward, merkte Brand op. Mag ik je even onder het oog brengen, dat het zo juist tien uur heeft geslagen?

— Je hebt gelijk, zei Raffles, terwijl hij veerkrachtig opsprong. Als wij hier niet willen overnachten, dan moeten wij ons haasten, ons onderzoek te beginnen.

Hij ontdeed zich van zijn jas om vrijer in zijn bewegingen te zijn en trad op het spinet toe.

— Help eens een handje, Charles, dan zullen we het meubel midden in de kamer dragen. Op die manier zullen wij het gemakkelijker van alle zijden kunnen onderzoeken.

Het instrument werd naar het midden van de kamer gedragen, vlak onder de kristallen kroon en het onderzoek ving aan.

Met de grootste zorgvuldigheid beklepten zij het instrument duim voor duim, echter zonder resultaat. Brand keek Raffles met een veelbetekenende blik aan.

— Ik geloof, dat ik niet ver mis ben, als ik veronderstel dat wij de nacht in dit huis moeten doorbrengen, Edward, zei hij.

— Daar begin ik oock voor te vrezen, beaamde Raffles.

— Weet jij, waar nler ergens een kist met gereedschap te vinden is? vroeg hij.

— Ja zeker, er moet ergens in de keuken zo'n kistje staan.

— Doe me een genoeg en haal het even, wij hebben schroevendraaiers en

nijptangen nodig.

Onder het spreken had Raffles er ook zijn vest bij uitgetrokken.

Brand ging heen en kwam even later met een spijkerkistje terug.

— Ziezo, zei Raffles, nu zal het wel beter gaan.

Hij nam een schroevendraaier en een nijptang uit de kist en zei tot Brand:

— Ik zal aan de rechterzijde beginnen, neem jij dan de linkerkant. Maar voorzichtig alsjeblieft, opdat wij het zo weinig mogelijk beschadigen, want dat zou zonde zijn.

De beide vrienden knielden naast het spinet neer en begonnen zwigend te werken.

Alles werd los geschroefd en weg genomen. De vier poten, het dekseel, het klankbord tot zelfs de snaren.

Geen resultaat.

Het sloeg twaalf uur en nog niets.

Raffles was opgestaan en bekeek het bijna geheel uit elkaar gehaalde instrument aandachtig.

— Zie je nog een plek, die wij niet hebben doorzocht, zei Brand, met een ietsje spot in zijn stem.

— Ja, antwoordde Raffles.

— Wat dan? vroeg Brand. Ik meende dat wij letterlijk alles hadden doorzocht.

— Alles, behalve de toetsen.

— Dat is waar, riep Brand uit. Maar wat een werk. Vijf octaven, dat wil zeggen, zestig toetsen.

— Nu, je behoeft de zwarte er niet bij te rekenen, zei Raffles. Die zijn zo smal, dat men er niets in kan verbergen, maar met de witte is het anders. Die bieden wel ruimte om er, bij voorbeeld, een stijf opgerold papier in te verbergen. Laten we maar eens vlug aan de gang gaan.

Onder het spreken had Raffles de eerste witte toets, te beginnen met de discant, uit het instrument gewipt, hetgeen gemakkelijk ging, daar alle snaren waren losgemaakt, en de zijkanten van het instrument waren verwijderd.

— Begin jij maar met het bovenste octaaf, zei hij tot Brand, en kijk iedere toets zorgvuldig na. Je kunt ze tegen het marmer van de schoorsteen klop-

pen en dan met die klank, die van alle andere toetsen vergelijken.

En nu speelde zich in deze helder verlichte kamer een schouwspel af, dat iedere niet ingelichte bezoeker waarschijnlijk een glimlach zou hebben afgeperst. Twee volwassen mannen in hun hemdsmouwen, die beurtelings met een wit blokje hout naar de schoorsteenmantel liepen en er mede tegen het marmer tikten.

Reeds had Raffles twee octaven afgewerkt, en Brand, die er niet zo vlug mee overweg kon, ongeveer anderhalf, toen de laatste, die bij de schoorsteenmantel stond, plotseling een kreet slaakte.

Raffles keek op.

— Heb je iets gevonden? riep hij, terwijl een lichte blos zich op zijn geelaat vertoonde.

— Ik geloof het wel. Hier is in ieder geval een toets, die een doffe klank van zich afgeeft.

— Laat eens zien, zei Raffles.

De toets was, als alle andere, voor ongeveer een derde deel met een plaatje geel geworden ivoor belegd.

— Geef eens een mes, Charles, vroeg hij.

Brand haalde zijn zakmes te voorschijn, opende het en overhandigde het aan zijn vriend.

Deze stak het scherpe lemmet behoedzaam onder het ivoren plaatje en trachtte het los te wrikken.

— Dat zit stevig vast, zei hij verwonderd. Geef eens een andere toets aan.

Brand raapte een der reeds onderzochte toetsen van de grond op en reikte hem Raffles over.

Weer bracht deze het lemmet van het mes onder het ivoor, en nu liet de oude lijm gemakkelijk los en 't plaatje sprong met droog knappend geluid van het blokje.

Raffles herhaalde de proefneming met drie andere toetsen, die hetzelfde resultaat opleverden en zei toen:

— Het blijkt nu wel, dat het plaatje ivoor van deze toets, die zo dof klonk, er niet op gelijkend is, maar op een andere wijze bevestigd.

Hij bekeek de toets nogmaals met grote aandacht en riep plotseling uit:

— Het is geen wonder, dat ik het niet los kan krijgen; de toets is van massief ivoor vervaardigd. Is er een metaalzaagje in de kist?

— Wel drie.

— Geef mij er eens een.

Brand zocht even in de gereedschapskist en haalde er een metaalzaagje uit.

Raffles begon met de grootste behoedzaamheid aan het boveneinde van de toets, ongeveer een centimeter van het uiteinde, aan alle vier zijden een groef te zagen. Telkens beproefde hij, of het uiteinde losliet en eensklaps hield hij dit tussen zijn vingers.

De toets was zeer zuiver uitgeboord, op de wijze van een ouderwetse naaldenkoker, en uit de opening van deze koker stak het uiteinde van een rolletje dun perkament papier.

Brand uitte een kreet van voldoening, terwijl Raffles voorzichtig het rolletje uit de holle toets trok.

Toen hij het voorzichtig ontrold had, bleek het een velletje van ongeveer tien centimeter lang en zes breed te zijn.

Het bevatte slechts enkele Latijnse, nog duidelijk zichtbare woorden, die vertaald luiden:

« SIC. Vijf mijlen Taormina meridiaan 5 ellen dan dertig N. bij vijfzig O. onder het kruis, langs de bergweg ».

Raffles had deze woorden hardop voorgelezen, terwijl Brand vol spanning toeluisterde.

— Brengt ons dat veel verder, denk je? vroeg hij na enige ogenblikken.

— Dat geloof ik wel, zei Raffles nadenkend.

— Waar ligt Taormina ergens?

— Ik ken drie plaatsjes van die naam, waarvan er twee in Italië en een in Brazilië liggen. Dat zou dus lastig genoeg voor ons kunnen worden, als wij niet wisten dat het plaatsje Taormina bedoeld wordt, dat op de oostkust van Sicilië ligt. Kijk maar naar de eerste drie letters.

— Ja, moest Brand toegeven, dat zal wel een afkorting van Sicilië zijn.

— Precies. Op de eerste de beste schoolatlas. Kun je dat stadje vinden.

— Maar wat wil de opsteller met dat woord meridiaan? Wat hebben wij daar aan, als ons niet bekend is, welke meridiaan bedoeld wordt?

— Wacht even. Het is volstrekt niet gezegd, dat hier een breedtegraad bedoeld is. Het woord meridiaan kan behalve breedtegraad ook zeer goed « middageirkel » betekenen, en ik houd het er voor, dat wij ons aan dat woord zullen moeten houden.

— Waarom?

— Eenvoudig, omdat ons de plek al op een andere wijze wordt aangegeven en wel zo duidelijk, dat het geen doel zou hebben, die nog eens nader te omschrijven door een meridiaan te noemen.

— Gelijk heb je. Dat zou geen zin hebben. Maar wat zou er dan met het woord middageirkel bedoeld zijn?

— Mij dunkt... maar zouden we niet even het raam open zetten, amice, zo viel Raffles zich zelf in de rede. Het is hier intussen aardig warm geworden.

— Met genoeg, zei Brand, terwijl hij een der ramen openwierp, waarna hij haastig, wellicht wel wat al te haastig, naar zijn vriend terugkeerde, teneinde diens verklaring van het document te vernemen.

Raffles was aan de tafel gaan zitten, en had een stuk papier voor zich genomen, waarop hij reeds enkele woorden had geschreven.

— Wij weten dus, zo ging Raffles voort, enkele dingen al zeker, namelijk dat de schat, want we zullen nu maar aannemen, dat we hier met een begraven schat te doen hebben, op het eiland Sicilië verborgen is, en wel op vijf mijlen afstand van de kleine kustplaats Taormina. Hij, die de schat zou willen vinden, zou daartoe de bergweg moeten volgen.

— Dat is zo. Maar nu verder.

— « Onder het kruis » slaat natuurlijk op een merkteken, dat men zal aantreffen als men zover gevorderd is. Het is maar de kunst om zo ver te komen. Wat houden we nu over?

— De woorden, « middag, 5 el ».

— Precies, zei Raffles, terwijl hij een paar woorden op het stukje papier

schreef. Er moet dus iets gedaan worden op de middag, dat wil zeggen juist om twaalf uur.

— Maar wat? riep Brand uit.

— Dat lijkt mij niet zo moeilijk te raden. Degene die de schat begraven heeft, wilde het anderen, die deze papieren vonden, niet al te gemakkelijk maken.

— Dat « iets » wat gedaan moet worden, moet juist op het middaguur verricht worden. Zegt je dat niets?

Brand dacht even na en antwoordde toen:

— Je bedoelt, dat het met de zonnestand in verband staat?

— Dat komt mij althans zeer waarschijnlijk voor. Waarom anders juist dat uur bepaald?

— Ja, dat vraag ik me ook af.

— Wij mogen gerust aannemen, dat het middaguur is genoemd in verband met de stand van de zon.

— Laat ons dat dan eens aannemen. Ik ben zeer nieuwsgierig naar je verdere verklaringen.

— Kijk, vervolgde Raffles, ik redeneer aldus: Als we door de zonnestand een plaats moeten bepalen, kunnen we dat alleen door de schaduw afgeworpen door een voorwerp van zekere lengte. Er wordt gesproken van 5 el en nu denk ik, dat een staaf of stuk hout van vijf el, waarvan de schaduw om precies twaalf uur een zeker punt aanraakt, aangeeft waar gegraven moet worden.

Brand uitte een juichkreet, en riep jubelend:

— Gevonden. Wij hebben het gevonden. Of liever, dat heb jij gedaan, want ik zou het zeker nooit alleen hebben kunnen uitkienen.

— Dus je denkt wel, dat ik het bij het rechte eind heb? vroeg Raffles glimlachend.

— Daar valt dunkt mij niet aan te twifelen. Maar toch is één ding nog niet geheel en al duidelijk.

— En dat is?

— De zon staat toch niet in alle jaargetijden om twaalf uur even hoog aan de hemel.

— Dat is ongetwijfeld zo, maar je

vergeet, dat Sicilië op de 38ste breedtegraad ligt en dat op die zuidelijke breedte de afwijking van de stand der zon gering is, althans zo weinig bedraagt, dat het bij onze nasporingen geen gewicht in de schaal legt.

— Prachtig, riep Brand uit, vol verwondering voor het helder verstand van zijn vriend, die in zulk een korte tijd de oplossing van het raadsel had weten te vinden. Nu heb ik nog maar één opmerking, en die is, dat ik wel eens zou willen weten, waarom en hoe die schat daar begraven is.

— Met zekerheid kan ik je daar niet op antwoorden, maar het zou mij niet verwonderen, als het door Hugenoten gedaan is, die na een kort vóór de ommeuse Bartholomeusnacht in 1672 bij duizenden uitweken, velen naar Nederland en Engeland, maar ook een groot aantal naar Italië. Daaronder waren schatrijke Fransen, en men heeft talloze voorbeelden van het begraven van schatten, die weer werden opgegraven zodra de eigenaar meende, dat het gevaar geweken was. En nu we ons raadseltje hebben opgelost, zullen we allereerst onze handen eens gaan wassen, want die zijn er door het werken aan dit oude spinet niet schoner op geworden, en ik zou ook nog wel wat willen eten, voor we gaan slapen. Hoe laat is het?

— Tien minuten voor drie.

— Zo laat al? Dan is er natuurlijk geen sprake meer van, dat wij naar ons huis in de Cromwellstreet terugkeren. Kom, wij zullen ons wat gaan opknappen in de slaapkamer.

De beide mannen verlieten het vertrek nadat Raffles de papieren en de oplossing onder een pressepapier had gelegd.

Zij begaven zich naar hun slaapkamer en wasten daar hun handen.

Toen keerden zij beiden naar de voorkamer terug, om een eenvoudig souper te gebruiken.

Raffles trad op de tafel toe en lichtte de pressepapier op.

Hij uitte een luide kreet...

De papieren waren verdwenen.

HOOFDSTUK IV

DE JACHT NAAR DE SCHAT

— Wat is er? riep Brand ongerust.

— Wat er is? De papieren zijn verdwenen, antwoordde Raffles woedend.

— Maar hoe is dat mogelijk? Wij zijn geen tien minuten weg geweest.

— En die minuten waren voor de dieven voldoende om binnen te klimmen door het open raam, dat de duivel mij heeft doen openen.

— Ze zouden ons dus toch gevolgd zijn?

— Dat moet wel, riep Raffles, terwijl hij naar het venster snelde.

Hij boog zich uit het raam en uitte opnieuw een kreet van woede.

— Daar gaan zij, riep hij. Wij zijn net een halve minuut te laat binnen gekomen.

Heel aan het einde van de straat renden twee mannen naar een auto, die op een hoek geparkeerd stond.

Raffles trok zijn hoofd weer uit het venster terug, zijn gelaat was bleek.

Brand keek eveneens uit het raam.

— Wat zullen wij doen? vroeg deze.

— Er is maar één ding mogelijk, en dat is te trachten, hen voor te zijn. Je herinnert je zeker evengoed als ik wat er op dat document stond?

— O, ja, dat is in mijn hersens gegrift, antwoordde Brand.

— Voor de zekerheid zullen wij het nog maar eens opschrijven, zei Raffles.

Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn en schreef daarop de cijfers en de andere opgaven, die hij in het geheime document had gevonden.

— En nu dadelijk naar huis en Henderson gewekt, zei hij. Zijn nachtrust zal er wel bij inschieten, maar dat moet hij er maar voor over hebben.

— Hoe denk je naar Sicilië te gaan? vroeg Brand. Toch zeker niet met onze motorboot?

— Neen, zei Raffles, dat zou te veel tijd in beslag nemen. Wij weten weliswaar niet, wat de dieven zullen doen,

maar dat zij ook naar Sicilië gaan staat dunkt mij, vast. Maar zij kunnen pas een reisplan opmaken, wanneer zij weten, versta me goed: weten, dat zij naar Sicilië moeten. Je bent er bij geweest op welke wijze ik het document heb ontcijferd.

— Ja zei Brand, het ging gauw, dank zij je intelligentie.

— Dank je voor het compliment, zei Raffles, maar het zou best kunnen, dat die heren rovers ook over de nodige intelligentie beschikken. Laten we aannemen, dat zij er wat langer over doen, maar morgen zullen zij het raadseltje wel hebben opgelost. Dan nemen zij een vliegtuig...

— O ja? vroeg Brand ietwat ironisch, is dat zo zeker? Een vliegtocht naar Italië kost een paar dubbeltjes en ze zijn minstens met z'n tweeën. Ik voor mij geloof niet dat ze dat zullen doen. Waarom zouden ze? Ze'n barre haast is er niet bij.

— Dat moet je niet zeggen, Charles, zei Raffles. Zodra zij weten waar ze naar toe moeten, zullen ze dat zo snel mogelijk willen doen, omdat zij begrijpen, dat wij het ook weten en hun dus voor kunnen zijn.

— Wat zullen we dan doen? informeerde Brand.

— Om te beginnen moeten wij nu dadelijk naar huis en Henderson waarschuwen.

— Nemen wij hem mee?

— Dat spreekt vanzelf. Wij zullen zijn krachtige arm stellig nodig hebben, want het kon wel eens een gevaarlijke onderneming worden.

— Hoe wil je je daartegen beschermen?

— Daarop kan ik nu nog geen antwoord geven, zei Raffles. Ik moet er nog over nadenken, maar dat kunnen we onderweg doen. Ik ga overhellen tot de mening, dat de dieven inderdaad wel

eens geen geld genoeg zouden kunnen hebben voor een vliegtuig van de B. O.A.C. Airlines. Dan gaan ze natuurlijk per boot naar Calais of naar Le Havre en vandaar per trein of per auto verder... Maar, kom nu mee. Eerst naar huis en dan zullen we wel verder zien.

De beide vrienden trokken hun jas aan, zetten hun hoed op, sloten zorgvuldig alle deuren van het huis en stonden enkele ogenblikken later in de geheel verlaten straat.

Zij moesten een kwartier lopen, voor zij een taxi konden bemachtigen, die hen in een half uur naar de villa in de Cromwellstreet bracht.

Zodra Raffles zich in de bibliotheek bevond, trad hij op de huistelefoon toe.

Hij nam de hoorn van de haak, na op een knop te hebben gedrukt, waardoor in het slaapkamertje van de chauffeur Henderson, die in een der paviljoens in de grote tuin woonde, een bel overging.

Hij bracht daarop de hoorn aan zijn oor en luisterde aandachtig.

Er ging ongeveer een minuut voorbij en toen hoorde hij de stem van Henderson klinken.

— Ik ben het, James, zei Raffles. Hoe laat ben je gisteren naar bed gegaan?

— Vroeg, mylord, daar ik niets meer te doen had.

— Hoeveel uren heb je geslapen?

— Het is nu vier uur; ruim zes uren mylord.

— Dan zal je wel in staat zijn om de auto te besturen voor een gewichtige onderneming?

— Perfekt, mylord. Ik voel mij nu al zo fris als een hoentje. Moet de wagen dadelijk voorkomen?

— Hoe eerder hoe liever.

— Waar gaan wij heen?

— Naar Italië.

— Dat zegt genoeg, mylord. Dan zal ik er dus goed aan doen mijn revolvers bij mij te steken?

— Neem een revolver mee, ik zal je hier bovendien nog een van onze geweren geven.

— Het kon dus wel eens gaan spannen, mylord?

— De kans daarop is zeer groot, Ja-

mes, zei Raffles, waarop hij de hoorn weer op de haak legde.

Daarop begaven de twee vrienden zich naar hun slaapkamer veranderden hun uiterlijk zoveel mogelijk, zodat zij geleken op twee onschuldige jonge toeristen, kleedden zich voor de reis en gebruikten toen een stevig ontbijt.

Toen zij daarmee klaar waren, werd er bescheiden op de deur getikt.

Henderson trad binnen en kwam mededelen dat de auto voor de deur stond.

Raffles reikte hem een kleine platte tas over met de woorden:

— Hierin zit het geweer, waarvan de loop kan worden afgeschroefd. Ik zelf en mijnheer Brand zullen er ook een mede nemen. Hier heb je een doos patronen.

Henderson nam het wapen aan en stak de patronen in zijn zak.

— Vooruit nu, beval Raffles. Heb je wat gegeten?

— Ja, mylord, onder het aankleden heb ik een paar eieren gebakken en thee gezet. Gaan wij met de gewone mailboot over, als ik vragen mag?

— Neen, maar het zal mij toch wel wat waard zijn als wij de steiger konden bereiken voor de mailboot vertrekt. Ik zou namelijk de reizigers van die boot wel eens nader willen opnemen. Wij zelve steken met de « Zecarend » het Kanaal over.

— Uitstekend, mylord, was alles wat de chauffeur antwoordde.

Hij verwijderde zich en nam plaats achter het stuurwiel van de auto, die voor de deur geparkeerd stond.

Een ogenblik later namen Raffles en Brand, geheel voor de reis uitgerust, goed gewapend en van levensmiddelen voorzien, in de auto plaats, die met een flinke vaart door de verlaten straten van Londen reed en vervolgens de brede straatweg naar Dover insloeg.

Brand, die tot dus verre gezwegen had, wendde zich nu tot zijn vriend en zei:

— Het schijnt, dat je al een vast plan in je hoofd hebt. Hoe gaan we verder? Maken we alleen van een boot gebruik om het Kanaal over te steken?

— Natuurlijk niet, antwoordde Raf-

fies. Wij moeten in ieder geval de Straat van Messina oversteken. En ik zal, zodra wij te Dover zijn aangekomen, onmiddellijk een telegram zenden naar Reggio, teneinde mij te verzekeren van een snelle motorboot.

— Is er geen geregelde dienst?

— Ongetwijfeld. Maar daarop laat ik het natuurlijk niet aankomen. Als ik mij niet vergis gaan er wel twee boten per dag heen en weer van het vasteland van Italië naar Sicilië.

Terwijl de vrienden zo doorpraatten, snelde de auto voort langs de vrijwel verlaten straatweg. De zon stond reeds boven de kim en zond haar gouden stralen over het landschap.

Nog binnen de bepaalde tijd had de wagen, bestuurd door de vaste hand van Henderson, de havenstad Dover bereikt.

Henderson liet de auto even stoppen, en vroeg:

— Waarheen moet ik rijden, mylord?

— Naar het boothuis, waar de «Zeearend» voor anker ligt. Maar breng eerst even de auto naar de garage van Davidson. Vandaar is het slechts een honderd passen naar het boothuis.

Nadat Henderson de auto had weg gebracht begaf hij zich naar het boothuis, waar Raffles stond te praten met een oude zeebonk van ruim zeventig jaar, aan wie te Dover de bewaking van de «Zeearend» was toevertrouwd en die vlak bij het boothuis in een soort woonschuit leefde.

De oude zeerob wisselde enige woorden met Raffles en haastte zich het boothuis te openen om met Henderson's hulp de prachtige boot te voorschijn te halen.

— Is zij gereed voor de reis, Thompson? vroeg Raffles.

— Zeker, mylord, te allen tijde. Ik heb de boot na uw laatste reis eens duchtig nagekeken maar er viel niet veel aan te herstellen, want het is een sterke rakker, die «Zeearend».

— James, laad jij dan al onze bagage vast in, zorg voor olie en benzine en wacht tot wij terugkeren, zei Raffles. Kom mee, Charles, wij zullen eens even naar de stater van de boot lopen.

Beide vrienden richtten hun schreden haastig naar de aanlegplaats van de boot die zich op nauwelijks vijftig schreden afstand bevond.

Toen zij het bureau van de lijn bereikt hadden, zei Raffles:

— Ik zal even gaan vragen, of hier sedert drie uur vannacht telegrafisch plaatsen voor de overtocht zijn besteld.

Hij trad binnen en keerde slechts weinige ogenblikken later weer terug.

— Ja, riep hij opgewonden uit, zodra hij zich weer bij Brand had gevoegd, er zijn twee plaatsen genomen aan boord van de volgende boot die om negen uur vertrekt.

— Daaruit zouden we dus moeten afleiden dat zij het document ontcijferd hebben.

— Het is in ieder geval niet onmogelijk. Kom, laten wij ons spoedig inschepen, want wij kunnen hun nu wel vier uren voor zijn.

— Edward, luister eens, zei Brand terwijl de twee vrienden de weg naar de haven insloegen. Misschien vind je het overdreven maar ik ben niet erg gerust over hetgeen wij straks in Frankrijk zullen aantreffen. De dieven hebben daar waarschijnlijk handlangers, die zij wel per telegram op de hoogte zullen hebben gesteld van de stand van zaken. Zij zullen hebben gezegd, dat zij het document hebben, maar natuurlijk de oplossing niet hebben vermeld. Ook zullen zij wel melding hebben gemaakt van het feit, dat wij eveneens op de hoogte zijn van het bestaan van het document en misschien ook de oplossing weten. Als dat zo is dan mogen we wel goed uitkijken, want die heren zullen het met een mensenleven wel niet zo nauw nemen.

— Gelijk heb je, zei Raffles, wij zullen goed uitkijken en zeer voorzichtig moeten zijn.

De twee vrienden hadden de aanlegplaats van de «Zeearend» bereikt en scheepten zich snel in, na met een handdruk van de oude zeebonk afscheid te hebben genomen.

Zij waren reeds lang in open zee, toen de mallboot van wal stak.

— Wij hebben zeker haast, mylord?

vroeg Henderson, die bij de motor had post gevat.

— Haal er maar uit, wat er in zit, James antwoordde Raffles.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei:

— Ik heb weliswaar de uren van aankomst en vertrek van alle belangrijke sneltreinen in Europa goed in het hoofd, maar het is toch niet geheel onmogelijk, dat er van Boulogne een trein naar Parijs gaat voor de aankomst van de mailboot. Ik kan mij daerda wel vergissen, maar het is beter met alle gebeurlijkheden rekening te houden.

De « Zeearend » kliefde intussen in snelle vaart de nauwelijks bewogen golfjes van het Kanaal, zodat de spitse boeg ter weerszijden van het slanke motorjacht twee hoge waterzuilen deed opspuiten.

Binnen enkele uren was de overtocht volbracht en stapten de drie mannen te Boulogne aan wal, waar Raffles de « Zeearend » achter liet in de douane-loods, waar hij de boot weer hoopte terug te vinden, wanneer hij op zijn terugreis Boulogne aandeed.

Dadelijk namen zij een auto en lieten zich naar het station brengen.

— Gaat er spoedig een trein naar Parijs? vroeg Raffles aan de beambte achter het loket.

— Zeker mijnheer, over een kwartier, antwoordde de man.

— Dat treffen wij, zei Brand op zachte toon. Dat is misschien al weer een uurtje gewonnen.

— Kunt gij mij zeggen of die trein aansluiting heeft met de zuider-epress naar Milaan? vroeg Raffles verder.

— Neen, mijnheer, niet met de sneltrein, maar langs een kleine omweg zult gij toch wellicht spoediger die stad kunnen bereiken. Als gij met de trein die over een kwartier naar Parijs vertrekt, reizen wilt, dan zoudt gij daar anderhalf uur moeten wachten op de gewone sneltrein naar Milaan.

— Die trein rijdt immers op de boot van Dover? informeerde Raffles verder.

— Ja, mijnheer.

— Is er ook een trein, die naar het zuiden gaat en die op de volgende boot

rijdt?

— Zeer zeker, maar die gaat niet verder dan tot Marseille. Gij zoudt dan te Lyon weer geruime tijd moeten wachten op de volgende sneltrein naar Milaan.

— Ik dank u, mijnheer, ik weet nu genoeg, antwoordde Raffles beleefd.

Hij nam drie kaartjes en tien minuten later waren de drie mannen op weg naar Parijs waar zij omstreeks vier uren later aankwamen.

Het was nu bijna één uur in de namiddag.

Wéér informeerde Raffles aan het loket van het station naar de eerstvolgende trein naar Milaan.

— Die vertrekt over vijf uren, mijnheer, antwoordde de beambte laconiek.

— Wát zegt ge daar? vroeg Raffles verschrikt. Maar dat is immers de trein die correspondeert op de boot welke om negen uur hedenochtend uit Dover is vertrokken?

— Juist, mijnheer,

— Maar de vorige trein dan? vroeg Raffles ongeduldig.

— Die is vervallen op bevel van de minister van oorlog, wegens het houden van manoeuvres aan de Zwitserse grens.

Raffles stampvoette en zei:

— Hoe lang zou het oponthoud hier in normale toestanden geweest zijn?

— Een uur ongeveer, mijnheer.

— Zwitserland zal zich wel niet storen aan de Franse manoeuvres en zijn treinen op de geregelde tijd laten lopen?

— Daar kunt u wel op rekenen, antwoordde de beambte. Als gij kans ziet om de trein aan de Zwitserse grens te halen, zoudt gij op de bepaalde tijd te Milaan aankomen.

— Ik dank u, mijnheer, antwoordde Raffles vriendelijk.

— Kom mee, Charles en James, riep hij zijn reisgenoten toe, wij hebben geen ogenblik te verliezen.

De mannen namen hun bagage op en snelden het perron af.

Aan de eerste de beste politieagent vroeg Raffles:

— Kunt gij mij het adres zeggen

van een garage, waar auto's worden verhuurd, in staat om een flinke tocht te maken?

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de man beleefd. U kunt het huis van hieraf zien, dat grote, gele gebouw, op de hoek van de eerstvolgende dwarsstraat.

Raffles bedankte de ordebewaker voor zijn inlichting en snelde met Brand en Henderson naar het aangewezen adres.

— Verhuurt gij auto's die berekend zijn op een lange tocht? vroeg Raffles.

— Zeker mijnheer, antwoordde de man.

— Kan ik er onmiddellijk een krijgen om mij naar de Zwitserse grens te brengen?

De man krabde zich achter het oor en keek Raffles weifelend aan.

— Dat is een zeer lange rit, mijnheer.

— Vier uren met een goede auto, zei Raffles onverschillig.

— Ja, dan moet het wel een goede wagen zijn, antwoordde de eigenaar. Waar wilt gij heen, als ik vragen mag?

— Ik moet naar Chaux-de-Fonds, antwoordde Raffles. Er is mij zeer veel aan gelegen om de sneltrein naar Milaan te halen. En gij weet, dat volgens bevel van de minister van oorlog een trein is uitgevallen voor het vervoer van troepen naar de grens.

— Dat weet ik, mijnheer, om diezelfde reden heeft men mij reeds het merendeel van mijn auto's afgehuurd. Maar niemand wenste er een voor zulk een verre reis en ik weet werkelijk niet...

— Hoeveel bedraagt de huur van een auto? viel Raffles hem ongeduldig in de rede.

— Vijf duizend francs per uur, met de chauffeur mijnheer.

— Die heb ik niet nodig, hernam Raffles, want ik heb mijn eigen chauffeur bij mij.

— Het is niet mijn gewoonte, om auto's te verhuren, zonder dat ik mijn eigen chauffeur medegeef, kwam de verhuurder aarzelend.

— Mijnheer, ik zal u tien duizend francs per uur betalen, dus het dub-

bele, zei Raffles, en bovendien een behoorlijke waarborgsom storten. En nu kort en goed wenst gij mij een wagen te verhuren, ja of neen, anders ga ik naar een ander.

Het vooruitzicht, het dubbele met zijn auto te kunnen verdienen dan het gewone bedrag, maar vooral de laatste bedreiging, deden de verhuurder zwichten.

Hij wenkte een chauffeur in zijn overall, die ijverig aan een grote auto bezig was en riep:

— Laat maar staan, Jean, de auto wordt gebruikt. Vul maar bij.

Henderson had de wagen intussen met het oog van een vakman bekeken en knikte goedkeurend met het hoofd.

— Een goede wagen, mylord, zei hij. Honderd twintig halen we gemakkelijk. De chauffeur had intussen de benzinetank gevuld.

Raffles betaalde de verhuurder een hoog garantiebedrag en de twee mannen stapten in, terwijl Henderson achter het stuurwiel plaats nam.

— Hoe krijg ik de auto terug, mijnheer? vroeg de verhuurder, toen Henderson wilde wegrijden.

— Stuur een uwer chauffeurs naar Chaux-de-Fonds, zodra de treinen weer rijden, op mijn kosten, en laat hem de auto terughalen in het Grand Hotel, waar ik de wagen in de garage zal zetten. De garantiesom zendt gij, na aftrek van het u verschuldigde aan mijn bankier te Parijs; hier hebt gij mijn kaartje.

De man wierp een blik op het visitekaartje en boog dadelijk als een knipmes, en hij stond nog te buigen, terwijl de auto reeds lang de garage was uitgereden en in snelle vaart de stad verliet.

Zij waren er hier nog niet veel verder, toen Henderson remde en stopte.

Raffles stak verbaasd het hoofd uit het portier en riep Henderson toe:

— Waarom gestopt, James? Schort er iets aan?

— O, slechts een kleinigheid, mylord.

— Wat dan?

— Dat ik hier volstrekt de weg niet weet.

Henderson had dit op zijn gewone droge toon gezegd en de beide vrienden in de auto barstten in gelach uit.

— Dat hadden wij wel eerder kunnen bedenken, zei Raffles ten slotte.

— Maar toch val je me een beetje tegen, James, vervolgde hij. Je bent toch geroutineerd genoeg om te weten, dat we aanstonds wel een wegwijzer zullen tegenkomen. Toevallig weet ik, dat aan het einde van deze straat een kade is, die wij rechtsaf afrijden, daar is een brug, juist voor de plek, waar Rhône en Saonne samenvloeien. Die brug sluit aan op de grote verkeersweg naar Chambury. En langs die weg staan verkeersborden in overvloed. Maar nu we toch stil staan zullen we van plaats verwisselen en zal ik voorlopig wel verder chaufferen. Als ik moe word, neem jij het stuurwiel wel weer van me over, of mijnheer Brand. We zullen wel zien.

Henderson maakte plaats en Raffles ging achter het stuurwiel zitten.

Dadelijk stootte de auto in snelle vaart de straat uit.

De avond begon langzaam te vallen.

Omstreeks half negen in de avond bereikten zij Cenis, waar de lantaarns werden aangestoken.

Zij hadden nu ruim de helft van de weg afgelegd en Raffles wakte Brand, die lekker lag te dutten.

— Het spijt mij, old chap, zei hij lachend, maar ik moet je wakker maken. Het is jouw beurt, ogen goed open, ofschoon het bijna onmogelijk is om te verdwalen, want er zijn richtingaanwijzers genoeg.

— Maak je niet ongerust, zei Brand, terwijl hij luchtig uit de wagen sprong, ik heb mijn gepit en ik snak er naar wat frisse lucht in mijn gezicht te voelen.

— James, kom er uit, beval Raffles en ga binnen in de auto zitten.

— Maar mylord, zei de chauffeur aarzelend.

— Ga binnen zitten, zeg ik je, herhaalde Raffles ongeduldig. Jij hebt ook slaap nodig.

De chauffeur gehoorzaamde schoorvoetend en nam in de zachte kussens

van de auto plaats.

De drie mannen aten snel iets van de medegenomen verduurzaamde levensmiddelen en toen begon de tocht op nieuw.

Het was nu bijna geheel donker.

De auto reed de weg naar de Zwitserse grens op, die zij in anderhalf uur bereikten.

In het kleine grensstadje Lelocle moesten de douaneformaliteiten vervuld worden, die spoedig waren afgelopen.

Nog slechts enkele minuten rijden scheidden de reizigers nog van Chaux-de-Fonds, waar zij van plan waren in de nachttrein naar Milaan te stappen.

De weg kronkelde zich hier langs het gebergte en als het dag geweest was, zouden de reizigers zeker genoten hebben van het heerlijke schouwspel.

Brand chauffeerde. De weg liep hier vrij steil omhoog en reeds meende hij in de verte flauwtjes de lichten van de Zwitserse grensstad te zien schitteren.

Het was de gehele avond vrij donker geweest, daar de hemel bedekt was. Maar thans kwam de maan plotseling achter de wolken te voorschijn, die haar helder licht over de straatweg uitgoot.

En in dat licht zag Brand iets op de weg liggen, dat hem met bonzend hart plotseling uit alle macht deed remmen.

Bij het uitlopen van de vaart deed een hevige schok, gepaard gaande met een luid gekraak, de twee mannen binnen in de auto wakker schrikken.

Zij werden beiden op de voorbank geworpen en Henderson bezeerde zich vrij ernstig aan de kleine spiegelruit in een der panelen, die door de heftige schok gebroken was.

De auto stond stil.

Raffles rukte het portier open en sprong naar buiten.

— Wat is er in 's hemelsnaam aan de hand, Charles? riep hij ongerust uit.

— Wat er aan de hand is, riep Brand. Kijk maar eens wat daar voor ons, dwars over de weg ligt.

Raffles deed snel enige passen voorwaarts en zag nu bij het licht van de maan een zware boomstam dwars over de weg liggen.

Brand was naast hem komen staan. De twee mannen keken elkaar veelbetekenend aan.

— Ik heb je wel gezegd, dat het avontuur tamelijk opwindend zou worden, zei Raffles ten slotte.

— Dat geloof ik nu ook, zei Brand laconiek.

— Die boomstam is daar natuurlijk neergelegd door de handlangers van de twee kerels te Londen.

— Maar hoe kunnen die zo vlug zijn?

— Dat lijkt me nog al eenvoudig. Te Parijs hebben zij vernomen, dat de treinenloop gewijzigd was. Zij hebben direct begrepen, dat er ons veel aan gelegen moest zijn om zover mogelijk vooruit te blijven en dat wij dus te Lyon, de laatste stad die per trein te bereiken was, een auto zouden nemen, om daarmee naar het eerste station, waar wij weer aansluiting zouden vinden te rijden.

— Maar wat staat ons nu te doen? vroeg Brand.

— Wel, dat is duidelijk. Wij zijn, gelukkig, geen van allen gewond. Dat schrammetje van Henderson heeft niets te beduiden. Er blijft ons dus niets anders over, dan onze bagage op te nemen, en te voet naar Chaux-de-Fonds te gaan. Wij zijn er geen half uur vandaan.

— Maar de trein naar Milaan halen wij niet.

— Dat is duidelijk.

— En de auto?

— Moeten wij in de steek laten. Je ziet dat de voorwielen in puin liggen. Ik zal in het Grand Hotel onmiddellijk een chauffeur en een monteur met reserve wielen hierheen zenden. Meer kan ik voorlopig niet doen.

— Intussen blijkt uit dit incident, hetwelk een ramp had kunnen worden, eens te meer dat wij goed op onze hoede zullen moeten zijn.

— Daar zullen wij verstandig aan doen.

— Geloof jij uit dit voorval te kunnen afleiden, dat de dieven de inhoud van het geheime document reeds kennen?

— Waarom? Het ene behoeft niet

uit het andere voort te vloeien. Ik zou eerder zeggen: als zij de betekenis reeds geraden hadden, dan had het geen doel meer, ons op te houden, althans wanneer men het te Lyon reeds wist. Maar kom nu mee. Wij geven de strijd niet op.

Vastberaden grepen de drie mannen hun bagage en begonnen de bergweg naar de Zwitserse grensplaats verder te bestijgen, ondertussen scherp acht gevend op het minste gerucht. Sommige tijds meenden zij een steen van de berghelling in de afgrond te horen rollen of een ver verwijderd gefluit, en dan stonden zij stil, alle spieren en zenuwen gespannen, om pas weer verder te gaan als de nachtelijke stilte weer ongestoord leek.

Zij bereikten zonder verdere ongevallen een half uur later de eerste huizen van het schilderachtige Zwitserse grensdorp, dat in diepe rust verzonken was. Alleen op het kleine station heerste enige bedrijvigheid, maar het scherpziend oog van Raffles had dadelijk waargenomen, dat dit niet de levendigheid was van voor het vertrek van een internationale trein.

Inderdaad, op zijn navraag bleek hem, dat de nachttrein naar Milaan juist tien minuten tevoren vertrokken was.

— Zou hier een auto verhuurder wonen? vroeg Brand zacht aan Raffles.

Deze stelde de vraag aan de stationschef, een vriendelijk, bejaard man.

— Er is er wel een, hier op vijf minuten vandaan, maar ik weet niet of hij u in het holst van de nacht zal willen te woord staan. Het is een kopig heer.

— Voor geld en goede woorden...?

— Gij kunt het proberen, maar ik voorspel u, dat het niet gemakkelijk zal gaan.

— Heeft hij goede wagens?

— O ja, snelle en grote auto's.

— Ik dank u, chef. Hoe is de naam van die man?

— Zepp Brauhofen. Er is nu weinig te doen; een onzer kruiers zal u wel even de weg wijzen. Karl, riep de stationschef tot een der kruiers, die stil op een bank zaten, wijs hij de heren

het huis van Zepp Braunhofen eens.

Raffles en zijn metgezellen namen afscheid van de Zwitserse stationschef en volgden de kruiër, die hen zwijsend door enige bijna geheel donkere straten naar een huis bracht, dat naast een grote remise was gelegen.

— Daar woont Zepp Braunhofen, mijnheer, zei de man tot Raffles, op het huis wijzend.

— Dank je, vriend. Hier, heb je wat voor je moeite.

De man nam het Engelse goudstuk links buigend aan, en zei toen aarzelend:

— Wilt gij van Braunhofen nu, op dit uur, een auto huren?

— Zou het niet gaan, denkt gij?

— Ik vrees, hij is een zonderling. Nu, ik wens u succes, heren, en bedankt voor de fooi.

De kruiër nam zijn pet af en verdween in de duisternis.

Raffles trad op de deur toe en trok met krachtige hand de bel over.

Er verlieden een paar minuten, zonder dat zich iets in het huis deed horen.

Raffles belde nogmaals, luider nu.

Plotseling vloog er op de eerste verdieping een raam open, en er verscheen een rood, boos hoofd, gedekt door een slaapmuts, waaronder spierwitte haren uithingen.

— Wat beduidt dat geluid; is er brand bromde een schorre stem. Zijn jullie gek geworden?

— Geenszins mijnheer Braunhofen, antwoordde Raffles hoffelijk. Wij wensden slechts een auto van u te huren.

— Loop naar de bliksem. Ik verhuur geen auto's om drie uur in de nacht.

— Ik betaal vijf duizend francs per uur.

— Neen.

— Zes duizend.

— Neen.

— Zeven duizend.

— Neen, neen, duizend maal neen.

En laat mij nu rustig slapen, of ik bel de politie.

Bengg, deed het raam.

De drie mannen op straat keken elkaar even zwijsend aan. Toen barstte

Raffles in lachen uit, en weldra stemden de anderen daarmee in.

— Maar intussen komen wij zo niet verder, zei Raffles, toen hun vrolijkheid bedaard was. Wij moeten een van zijn auto's hebben. Charles, heb je de instrumenten bij de hand?

— Ja zeker.

— Open dan de garage.

— Maar Edward...

— Die deur moet open, zeg ik je. Ik zal intussen een chèque schrijven, behoorlijk in een couvert doen, en onder de deur schuiven. Gauw en maak geen leven.

En terwijl Brand met ongelooflijke handigheid in enkele tellen en volmaakt geruisloos de grote deuren van de garage open schoof, stond Raffles nog aan zijn chèque te schrijven.

— Zie zo, dat zal onze vriend Braunhofen ruimschoots schadeloos stellen, zei hij. Hij stak zijn vulpen weg, en schoof de chèque in een couvert gesloten, onder de reet van de voordeur van diens woning. En nu, ga jij op de uitkijk staan, James, en mijnheer Brand en ik halen een der auto's uit de garage.

De twee vrienden traden binnen en hadden spoedig een auto uitgezocht. Zij vulden het benzine-reservoir boordevol namen een handvol contactsleuteltjes uit het kantoor en hadden weldra een passend gevonden, zij zetten hun schouders tegen de wagen en rolden hem uit de garage.

Op twintig meter afstand stond Henderson scherp uit te kijken.

— Laad de bagage in, Charles, beval Raffles. Ik zal de deuren weer sluiten.

Aldus geschiedde.

Daarop wenkte Raffles Henderson, die de grote auto met verliefde blikken bekeek.

— Een Mercedes Benz, mylord, fluisterde hij opgewonden. Als er niets aan mankeert, halen we de 130 kilometer.

— Maar eerst zullen we de wagen nog een honderd meter verder rollen, anders hoort Braunhofen het aanslaan van de motor, zei Raffles. Heb je goed

de weg naar het station onthouden, James?

— Uitstekend, mylord.

— Vooruit dan.

De drie mannen duwden de wagen nog een honderdtal meter verder. Toen startte Raffles de motor.

— En nu naar Milaan, riep de Grote Onbekende opgewekt uit. Het begint al te dagen, de duivel moet de hand in het spel hebben, als wij nu niet zonder verdere ongelukken nog voor de trein Milaan bereiken.

HOOFDSTUK V

DE SCHAT

In snelle vaart reed de Mercedes voort.

Zij hadden nauwelijks twee uren onderweg of zij kregen de trein in het oog, als een klein stukje speelgoed aan gene zijde van een diep ravijn langs de berghelling voortkruipend.

— Het gaat goed, juichte Brand.

Raffles knikte tevreden.

Binnen een half uur hadden zij de trein achter zich gelaten, die toen juist in een tunnel verdween.

Aan de Italiaanse grens, na de vervulling der douane-formaliteiten, hielden ze stil bij het spoorwegstation van het stadje.

— Stopt de sneltrein hier? vroeg Brand.

— Natuurlijk. Voor de douane.

— Dan zie ik geen reden, om verder van de auto gebruik te maken.

— Ik wel, zei Raffles. De auto blijkt veel sneller te lopen dan de trein, en wij kunnen op die wijze een kostbare tijd winnen. James, heb jij wat kunnen slapen? zo wendde hij zich tot de chauffeur, die was uitgestapt.

Henderson kreeg een kleur.

— Met goedvinden van uw lordschap heb ik...

— Verontschuldigd je niet, James, zei Raffles lachend. Maar nu is het jouw beurt weer eens. Want hier behoeft je slechts de grote straatweg te volgen, die in één stuk door naar Milaan loopt.

— Uitstekend, mylord.

— En nu zullen wij eerst eens wat eten in die albergia daar ginds. Wij

hebben het verdiend, en een kwartier rust kan er wel af.

Opnieuw begon de rit, dwars door Italië, prijkend in de heerlijkste zomerdos, geurend als een onmetelijke bloementuin.

Dorpen volgden op dorpen, steden op steden, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Maar even voor zij Milaan binnenreden, vloog een der portieramen aan scherven, terwijl een kogel in de kussens van de auto bleef steken.

— Incident nummer twee, zei Raffles kalm. Gevaarlijk geboefte.

— De schurken schijnen ons signalement te kennen.

— Begrijp ik best. Braunhofen heeft natuurlijk al gauw de verdwijning van zijn auto ontdekt, en in zo'n klein plaatsje is zoets onmiddellijk bekend. De lui van de boomstam, weet je wel, hebben dadelijk begrepen, waartoe die « geleende » auto moest dienen en wie de wagen moesten gebruiken. Een telegrammetje naar hun kornuiten te Milaan en klaar is kees.

— Maar zitten die schavuiten dan overal?

— Dat is wat overdreven. Maar 'och zeker in alle grote steden, wat niets ongewoons is.

Op dat ogenblik reed de auto Milaan binnen.

Raffles boog zich uit het portierraam.

— Naar het station, James, beval hij. Wij zijn de trein drie uur voor.

Tien minuten later stopte de auto

voor het station. Raffles snelde de trappen op, en vroeg de eerste de beste beambte:

— Vertrekt er spoedig een trein naar Rome?

— Over een kwartier.

— Vlug de auto naar een garage gebracht, jongens, riep hij al uit de verte. Ha, daar zie ik er al een, aan de overzijde van het plein. Zeg aan de eigenaar dat hij de auto moet bewaren, tot wij hem komen terugvragen, Charles. Ik ga kaartjes nemen en wacht julle in de vestibule.

Met zo grote vlugheid werd dit alles verricht, dat de drie mannen geen zes minuten later in een coupé eerste klasse van de trein naar Rome zaten.

— Dit is natuurlijk niet de trein, die aansluit op die, waarin onze concurrenten zitten? vroeg Brand, toen het sein tot vertrek werd gegeven.

— Neen, het is een stoptrein, maar die toch nog anderhalf uur eerder te Rome is. Daar zullen wij verder zien.

Na Viterbo werd geen station meer aangedaan en bij het vallen van de nacht werd Rome bereikt.

— Hier zullen wij overnachten, en eens goed uitrusten, zei Raffles, opstaands om zijn bagage uit het net te halen.

— Maar onze achtervolgers?

— Die zijn vandaag niet verder gekomen dan Milaan. Ik heb geïnformeerd bij de conducteur.

— Zoveel te beter. Een paar uren op een vaststaand bed zullen ons te stade komen, zei Brand.

De drie reizigers verlieten het station en namen hun intrek in het Hotel d'Angleterre, schuin tegenover het stationsgebouw gelegen. De ondergane vermoelenissen hadden tengevolge, dat zij spoedig insliepen, en de volgende ochtend stonden zij geheel verkwikt op, om hun reis te vervolgen.

De trein die om zeven uur vertrok bracht hen nu over Napels, Salerno, Belvedere en de plaatsen aan de schone kust van Italië, Paolo, Monteleone, en Palmi, naar Reggio. Deze reis vergde veel van hun uithoudingsvermogen daar de treinen in Italië niet zo bijster snel

zijn, en op talloze plaatsen stoppen. Pas om tien uur in de avond kwamen zij in de zuidelijkste havenplaats van Italië aan.

Zij zochten spoedig een hotel op, en vonden er een aan de kade.

De onvermoeibare Raffles echter wilde zich eerst nog verzekeren van een bruikbare motorboot, en begaf zich niet ter ruste, voor hij er een gehuurd had voor de volgende ochtend te acht uur.

Weer sliepen de drie reizigers spoedig in, na het avondmaal te hebben gebruikt, waarbij weinig gesproken werd en zij ontwaakten na een versterkende nachtrust van acht uren «zo fris als een hoen», zoals Henderson zich uitdrukte.

Raffles en zijn metgezellen scheepden zich in, nadat de eerste een waarborgsom had gestort, en een zijner adellijke namen had opgegeven. De boot stak van wal en had, bestuurd door de vaste hand van Henderson, binnen een paar uren de Siciliaanse havenstad Taormina bereikt.

Het was toen tien uur.

Raffles begaf zich, nadat de motorboot gemeerd was, naar de havenmeester, teneinde de nodige formaliteiten te vervullen.

En daarop begon de tocht naar het gebergte, dat zich in de verte als een donkerpaarse massa tegen de diepblauwe lucht aftekende.

— Wij zullen flink moeten aanstappen, zei Raffles. Over 5 mijlen doen gezonde mannen als wij toch zeker nog anderhalf uur.

De wandeltocht nam een aanvang.

Inderdaad, het landschap was verrukkelijk. Hoe genoten de drie mannen van de zuivere berglucht, de heerlijke bossen, waar een weldadige koelte heerste, het onvergelijklijk schone uitzicht. Hoe ver zij ook in het binnenland doordrongen, nooit verloren zij de kust uit het oog, daar zij steeds hoger stegen.

Juist om half twaalf hadden zij vijf mijlen afgelegd, hetgeen bleek uit de oude mijpaaltjes langs de bergweg.

— Zou deze bebakening er ook al in de middeleeuwen geweest zijn, my-

lord? vroeg Henderson.

— Best mogelijk, James, antwoordde Raffles. Anders zouden de opstellers van het document de afstand niet zo nauwkeurig hebben kunnen aangeven. En zo zijn we hier dus op de lang verbeide plek.

Raffles keek aandachtig om zich heen. Zij bevonden zich nu op een klein berg-plateau; aan de rechterzijde verhief zich de loodrechte wand van de berg, links gaapte de afgrond. Het was hier volmaakt stil. Taormina lag in de diepte, bespoeld door de schitterend blauwe zee, onder hen. Ongeveer twee kilometer verderop waren enige kleine huisjes van een dorp zichtbaar.

— James, snijd eens wat takken van die boom daar, beval Raffles. Kies ze zo lang en zo recht mogelijk uit. Zij mogen niet dunner zijn dan een centimeter.

Henderson klom vlug als een aap in de aangeduide boom en kapte met zijn zakmes een drietal sterke, rechte takken af, die hij Brand toewierp. Deze bond ze met een touw aan elkaar, waarna Raffles de aldus verkregen roede op een lengte van vijf en een halve el afsneed. Daarop kerfde hij een kleine keep in de roede, op een halve el van een der uiteinden, en stak dit toen tot aan het merkteken rechtstandig in de weke grond naast het pad.

Het was kwart voor twaalf.

Een kwartier moesten de drie mannen wachten.

Langzaam kromp de schaduw van de roede.

Om twaalf uur klonk de heldere stem van Raffles, die zijn horloge in de hand had genomen:

— Het is tijd.

Zij begaven zich allen naar het uiteinde van de schaduw, door de roede afgeworpen. Raffles mat behoedzaam vijftig ellen in noordelijke richting, en daarop dertig in oostelijke.

Zij stonden aan de rand van de afgrond.

— Zouden we ons vergist hebben? riep Brand teleurgesteld uit.

— Dat is niet onmogelijk, maar ik denk het toch niet, antwoordde Raffles

kalm.

— Ik zie de ingang van een klein hol, mylord, riep Henderson plotseling, die zich plat op de grond had geworpen en over de rand heenkeek.

— Zie je wel, merkte Raffles kalm op. Hij opende zijn valies, en haalde er een sterk knopentouw uit, hetwelk hij over de afgrond liet hangen, en vervolgens het uiteinde enige malen om een zwaar rotsblok sloeg.

— Charles, jij bent het lichtst en ook het behendigst van ons. Wil jij het wagen?

— Natuurlijk, riep Brand uit, terwijl hij het touw reeds greep. De jonge man slingerde zich stoutmoedig over de rand van de afgrond, terwijl Raffles en Henderson het touw stevig vasthielden. Brand liet zich ongeveer tien voet zakken.

— Zie je wat? riep Raffles.

— Ja, schreeuwde Brand terug. Ik zie de ingang van een vrij groot hol. Wacht, ik zal er zien in te komen.

Hij zette zich van de rotswand af, en zwaaide behendig het hol binnen. Raffles bemerkte dadelijk dat zijn vriend het doel bereikt had, daar het touw slap hing. Wel een minuut of tien gingen in de grootste spanning voorbij. Soms verbeeldden de twee mannen boven op de rots zich, dat zij een vaag rumoer vernamen, waarvan zij de aard niet konden schatten, en hun ongerustheid nam steeds toe. Reeds wilde Raffles zelf een onderzoek gaan instellen, toen de stem van Brand opklonk.

— Ik kom terug, schreeuwde hij. Afhouden maar.

Raffles en Henderson grepen opnieuw het touw vast en even later was Brand behouden boven.

— Er is je toch niets overkomen, Charles? vroeg Raffles ongerust.

— Niets dan dat ik een gevecht heb moeten leveren met een steenarend die in het hol een nest had gemaakt.

— Dus dat was het lawaai, riep Henderson uit. En hebt gij het klaargespeeld met die gevaarlijke sinjeur, mijnheer Brand?

— Ja, James. Ik had gelukkig mijn dolk bij de hand. En zie hier het eigen-

lijke resultaat van mijn tocht, riep hij uit, terwijl hij triomfantelijk op een drietal ouderwetse, kleine koffertjes wees, die hij met touw aan zijn riem had bevestigd, teneinde zijn handen bij het klimmen vrij te hebben.

Spoedig waren zij alle onderzocht. De koffertjes bevatten een groot aantal gouden munten, ongeveer ter waarde van vijf duizend pond sterling en een hoeveelheid diamanten, ander edelgesteente en parels, die minstens het tiendubbele waard waren.

— Onze moeite is niet vergeefs geweest, zei Raffles tevreden. Als wij die stakker van een Lonnoy er de helft van zenden, dan blijft er voor ons nog heel wat over.

Op dat ogenblik wees Henderson met uitgestrekte hand naar de zee.

— Kijk dàar eens, mylord, riep hij uit. Raffles volgde de aangewezen richting. Vlak bij de haven naderde een motorsloep met grote snelheid. Raffles haalde zijn prismakijker te voorschijn en bracht het instrument voor het oog.

— Zij zijn het, riep hij uit. De heren komen juist even te laat.

— Maar zij kunnen over een paar uren hier zijn. En wij moeten toch terug, riep Brand uit.

— Ja, wij moeten ze voorbij. Daar is niets aan te doen. Maar het lot is ons gunstig, want daar komt een boerenwagen, bestuurd door een zeer schilderachtige Siciliaan als geroepen de berghelling af. Wij zullen vragen of wij mogen meerijden.

Hij wenkte met zijn hand en de voerman hield verwonderd zijn muilezel in.

Raffles liet enige goudstukken klinken en beloofde ze hem, als deze hem en zijn makkers naar Taormina wilde brengen waarin de voerman gretig toestemde.

— Maar op één voorwaarde, zei Raffles. Als men vraagt naar drie vreemdelingen, dan weet je van niets... of liever, je zegt dat zij boven op de berg zijn, begrepen?

Daarna verborg hij zich met zijn metgezellen onder de huif en kroop onder het stro dat de vloer van de wagen bedekte.

Zo verstreek een uur.

Toen naderde er van de andere kant een kleine wagen, waarop vijf mannen van een allesbehalve geruststellend uiterlijk zaten. Zodra de beide voertuigen elkaar genaderd waren, sprong een der mannen van de wagen en vroeg de voerman:

— Hebt gij hier in de buurt drie mannen ontmoet, met bagage bij zich?

— Jazeker, mijnheer, antwoordde de voerman onnozel. Zij zijn daarboven de berg opgegaan.

— Bedankt dan zullen wij ze wel treffen.

De karren verwijderden zich weer van elkaar.

Een half uur later hadden de drie vrienden Taormina bereikt. Zij begaven zich naar de haven en scheepten zich in.

Toen zij de haven uitvoeren, kon Raffles door zijn sterk vergrotende kijker op de berghelling vijf mannen waarnemen, die zich als razenden gedroegen en de machteloze vuist tegen het snel wegvarende bootje balden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Huis in de Victoriastreet

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266